

493310 1-6

Împrimat legal.

SEP 1925

Uniunea Ofițerilor de Rezervă Secția Bihor

493310

BULETINUL No. 1.

Sediul Secției U. O. R. Bihor la Cercul
Militaro-Civil Calea Regele Ferdinand.

CONȚINUTUL

Victor G. Cadere Uniți în jurul ideii naționale	3
Colonel M. Bădescu Legătura între ofițerii de rezervă și cei activi	5
Julian M. Peter Disciplina socială	12
Căpitan T. V. Gomboșiu O nouă mobilizare	14
Volbură Poiană-Năsturaș Prășitorii	11
" Luncă săracă	16
" Noapte	24
" Desrădăcinatul	17
Bogdan Ionescu Cuvântare la serbarea eroilor	23
Victor G. Cadere Cuvântare la recepția Col. Abbott delegatul F. I. D. A. C.-ului	25
N. Ionescu Un ciclu de trei conferințe	27
Ing. I. Stoianovici Dare de seamă a Congresului General al Uniunii Ofițerilor de rezervă în București	36
V. N. Stănescu Dare de seamă a regionalei U. N. F. L. regionala Oradea pe 1925	41
Informațiuni	43

859 3i

COMITETUL

Secției U. O. R. Bihor ales în adunarea
generală din 2 Mai 1926.

Președinte:

Dr. Victor G. CADERE Profesor Universitar

Vice-Președinte:

Inginer Iosif STOIANOVICI

Casier:

Romulus ROMAN Casierul Băncii Naționale
BCU Cluj / Central University Library Cluj

Secretar:

Gheorghe CĂPITAN Student

Cenzori:

Gheorghe LUPANCEA Subdirectorul Băncii Generale a
Țării Românești, **Dr. Neculai TATU** Consilier Comunal

Membrii în comitetul de conducere:

Prof. Universitar Bogdan IONESCU; **Iulian PETER**, In-
spector general administrativ; **Căpitan Vasile ȘIMON**;
Alfons STAMATOPOL, avocat; **Ștefan POP**, funcționar
de bancă; **Maximilian LASLAU**, funcționar la Primărie;
Victor STANESCU, grefier la Curtea de apel; **Neculai
IONESCU**. Profesor; **Marin CHIOVEANU**, ziarist.

493310

Uniunea Ofițerilor de Rezervă
Secția Bihor.

Uniți în jurul steagului național

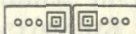
De multeori auzim în jurul nostru plângeri pentru dureri adevărate, pentru stări de lucruri care ar trebui să fie mai bune.

Rare ori însă se caută o cauză adevărată a cauzelor. Rămânem în jurul nostru plângeri pentru dureri adevărate, pentru stări de lucruri care ar trebui să fie mai bune. Rămânem în jurul nostru plângeri pentru dureri adevărate, pentru stări de lucruri care ar trebui să fie mai bune.

BULETINUL

No. 1.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Sediul Secției U. O. R. la Cercul Militaro-Civil
Calea Regele Ferdinand

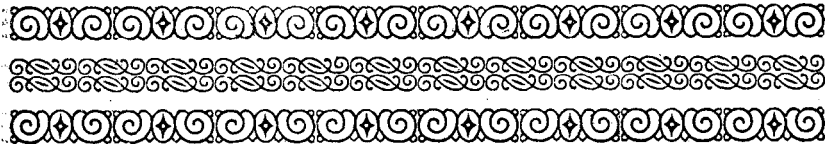

Dacă îl capătă alinați nevoi ai greutăților comune... dispăre — din rândul forțelor active — iar dacă nu cade adesea în violențe — de multeori care orată cel mult scurta măsură a rostului.

Nici unii, nici alții nu sunt utili pentru construirea acelor zile mai bune, pe care noi le așteptăm cu încredere, în care trebuie să avem toată încrederea.

Astăzi când se disolvante acționează asupra societății noastre, când stă întru și de peste granițe se uită ORADEA. TIPOGRAFIA ȘI LIBRĂRIA ROMĂNEASCĂ S. A. rezolvarea greutăților neamului prin eforturi concentrice.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Uniți în jurul ideei naționale

De multeori auzim în jurul nostru plângeri pentru dureri adevărate, pentru stări de lucruri cari ar trebui să fie mai bune...

Rare ori însă se caută adevărata deslegare a răului, și timpul se pierde în lamentări sterpe, cari nu aduc după dânsule nici o soluție, lăsând doar impresia neputinței și amăreala desnădejdei...

Trăim vremuri grele pentru toți — și nu numai în țara românească. Aceasta este prea adevărat; dar în deosebire de alte țări, reacțiunea în contra acestor stări neprielnice este aproape inexistentă în România.

Românul, chiar fost luptător în marele războiu... fatalist din obișnuință și din ignoranța efortului, lasă toate în voia soartei și înainte de a se fi mișcat, de a fi dovedit capacitatea și productivitatea facultăților sale... cere vre-un mic avantaj...

Dacă îl capătă uită mersul anevoios al greutăților comune... dispore — ca să zic așa din rândul forțelor active — iar dacă nu-i satisfăcut, cade adesea în violențe — de multeori numai verbale, cari arată cel mult scurta măsură a rostului său social.

Nici unii, nici alții nu sunt utili pentru construirea acelor zile mai bune, pe cari noi le așteptăm cu încredere, în care trebuie să avem toată încrederea.

Astăzi când forțe disolvante acționează asupra societății noastre, când streinii dinăuntru și de peste granițe se uită cu ură la noi, când în general rezolvarea greutăților neamului cere eforturi concentrice,

lungi, bine cordonate, numai acei fii ai țării dovedesc utilitatea lor pentru Societatea românească, cari înțeleg necesitatea **disciplinei colective**, semnul societăților civilizate de azi

Disciplină colectivă, pentru întronarea ideii de ordine, de legalitate, de muncă, de respect a valorilor, într'un cuvânt **disciplină colectivă prin unire în jurul ideii naționale**, așa cum spunea M. S. Regele anul trecut la Paris, Președintelui Asociației ofițerilor de rezervă români din Franța.

Pare greu a ajunge la înțelegerea acestor adevăruri simple. . și mai ales pare-se, lipsește în spiritul românesc convingerea în succesele ce se obțin cu eforturi continue și prelungite!

Dar tocmai aici stă cheia succesului și sarcina de a lămuri și antrena și pe această cale societatea românească revine aceloră cari cu prețul vieții lor au putut măsura bucuria rezultatelor greu de obținut.

Fără îndoială, foștilor luptători și mai ales ofițerilor de rezervă le revine această misiune și pe umerii lor apasă răspunderea direcției morale a națiunii române

Noi, — foști luptători ofițeri și soldați — n'am câștigat dreptul la odihnă atunci când pacea s'a încheiat. Noi trebuie să dăm generației ce vine după noi fiorii noului ideal românesc, care este construirea și încheierea Statului național Român, puternic, civilizator, respectat și iubit, pentru ca și ceice vin să fie gata cași noi să-l apere în zilele de încercare.

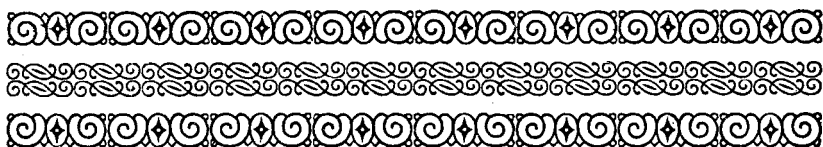
În această speranță, și în realizarea ei activă stăruie asociațiile românești a foștilor luptători, dar mai ales **Uniunea ofițerilor de rezervă**, care leagă în mod fericit trecutul de viitor, și armonizează toate straturile societății românești, printr'o acțiune, care se afirmă cu tot mai multă vigoare.

Aceasta este și calea pe care se angajează Secția Bihor a U. O. R., pe care am onoarea să o prezidez.

Victor G. Cadere

Profesor Universitar.

Legătura între ofițerii de rezervă și cei activi.

Din numeroase cauze și în special din motive economice, nici unul din state nu poate ține din timp de pace, sub arme, efective numeroase, așa cum s'a văzut în ultimul războiu și cum de sigur se va cere în războaiele viitoare.

Singurul mijloc la care se poate recurge este ca în timp de pace să se pregătească și formeze anual numărul de oameni până la efectivul permis, iar în timp de războiu să se recurgă la toți cei instruiți și în stare de a purta armele.

Pentru ca însă, deprinderea armelor și cunoștințele căpătate în timpul serviciului să nu se uite, contingentele sunt rearduse treptat, prin concentrări, unde sunt puse la curent cu instrucția, cu metodele și mijloacele noi de luptă.

Aceiaș grije și aceleași măsuri sunt necesare și pentru cadrele armatei.

Este evident că dacă efectivele sub arme în timp de pace sunt mult mai mici, și cadrele nu pot fi de cât proporționale cu acestea. Prin urmare la războiu, va fi necesar de asemenea un plus de cadre proporțional cu plusul de efective ce se mobilizează.

În ceia ce privește cadrele în ofițeri, ele se completează deci, prin ofițerii de rezervă.

Dacă în timp de pace, ofițerul de rezervă este civil, la casa și ocupațiile lui profesionale, dacă se cunoaște sau nu cu ofițerul activ, de îndată însă ce s'a decretat mobilizarea și el s'a prezentat la serviciu, atât din punctul de vedere al legilor, cât și al îndatoririlor, nu mai este absolut nici o deosebire între ofițerul din rezervă și cel activ.

Dacă deci, din cele arătate mai sus nu mai e nici o deo-

se bire, este imperios necesar ca să nu existe o prea mare deosebire nici din punctul de vedere al instrucției, al cugetului și al simțirei ostășești.

Este știut că, cu cât corpul ofițeresc al unei armate este mai omogen sub toate rapoartele, cu atât valoarea sa și a armatei este mai mare.

Din punctul de vedere ce ne interesează în articolul de față, prin această omogenitate înțeleg apropierea cât mai mare, sau diferența cât mai mică, din punctul de vedere al instrucției al cugetului, al simțului datoriei și răspunderii, între ofițerii de rezervă și cei activi.

Cu alte cuvinte, că ofițerii de rezervă să aibă în acelaș timp o pregătire și formare militară cât mai apropiată de a celor activi.

Cari sunt mijloacele spre a realiza aceasta ?

Pentru a răspunde la chestiune voi analiza pe rând, ceia ce se poate da de către instituție unui tânăr ofițer de rezervă, din punctul de vedere al instrucției, educației și formării militare, ceia ce se poate face pentru menținerea acestei instrucții, de ce nu se poate face mai mult și care este mijlocul cel mai bun, pentru că totuș, ofițerul de rezervă să aibă pregătirea militară necesară.

În adevăr, tinerii cari întrunesc anumite condițiuni prevăzute de lege, sunt chemați pentru un timp relativ scurt, într-o școală militară și un stagiul la trupă.

Aci, li se predă cunoștințele necesare Comandantului de ploton, cari bine posedate, pot servi până la campanie.

Ei sunt pregătiți de asemenea și în partea practică, astfel în cât la terminarea școlii, majoritatea elementelor ar putea fi întrebuințate cu folos real.

Ar fi iluzoriu însă, să credem că în acest scurt timp, ei pot fi și suficient formați.

Totuș cu această pregătire — singura care să dă în armele tuturilor țărilor — ei sunt lăsați la ocupațiunile lor profesionale.

Este foarte greu de admis, că în viața civilă vre unul, să se mai ocupe singur spre ași menține instrucțiunea militară căpătată în școală.

Dacă afară de aceasta mai ținem seamă că, cunoștințele militare să perd cel puțin pe jumătate în dublul termenului sau timpului în care le-a învățat și că în triplul timpului se perd

aproape în total, rezultă dela sine că în 4—5 ani ofițerul de rezervă a pierdut complet cunoștințele militare și legătura cu armata.

La aceasta se mai adaugă încă faptul că în special acum după războiu, la durate foarte scurte de timp se ivesc noi mijloace și deci noi metode de luptă.

Urmează deci — este imperios necesar — ca instrucția ofițerului de rezervă să fie reîmprospătată din când în când, adică să fie ținută la curent tot timpul.

Mijlocul realizării acestei reîmprospătări este, concentrarea sa din când în când, pentru o durată de timp oarecare.

Din cele deja arătate, rezultă că această concentrare trebuie a se face aproximativ la fiecare 3—5 ani, adică la intervale de timp în care ofițerul de rezervă încă n'a pierdut complet cunoștințele necesare, dar are nevoie de ale pune la curent.

Acestea sunt și motivele pentru care legea de înaintare cere ca, spre a putea înainta dela un grad la altul, ofițerul de rezervă trebuie să aibă termenul sau vechimea în grad dublă ca cel activ, iar în acest timp să fi făcut două concentrări.

Dacă cele expuse până aci s'ar putea aplica și împlini întocmai, adică cu regularitate și în ordine, totul ar merge bine, și ofițerii de rezervă ar primi reîmprospătarea instrucțiilor aproape în mod automat.

Intervin însă numeroși factori cari contribuiesc în foarte largă măsură, une ori la reducerea chiar la zero, a acestei reîmprospătări a instrucției sau completare a pregătirii.

Astfel ;

a) Atunci când sunt chemați la concentrări, foarte mulți din ofițerii de rezervă, în loc să simtă o mulțumire că i-se dă ocazia a-și completa pregătirea, în loc să vină cu dragă inimă a relua contactul, cu instituția, fug de ea, invocând tot felul de motive închipuite și neînchipuite, recurg la tot felul de mijloace permise și nepermise, spre a se scuti spre a „scăpa de acest jug“.

b) Mulți din cei cari, nu reușesc „să scape“, vin la serviciu; însă gândul lor este mai mult în altă parte, și dacă se poate, zilnic cer învoiri și permisiil.

c) O altă parte folosesc prea puțin timpul concentrat, fie pentru că nu știe sau chiar invoacă motivul că nu știu bine limba.

deoarece în școală nu s'au silit s'o învețe, iar pe urmă au lăsat să uite și puștinul învățat.

d) Numărul ofițerilor de rezervă fiind destul de mare, nu se pot concentra nici prea mulți deodată, nici numai în perioada cea mai instructivă. Această cauză face că intervalul de timp la care fiecare poate fi chemat, să fie mult mai mare decât cel necesar.

Deci, încă un motiv care ocazionaază ofițerului de rezervă pierderea și mai mult a cunoștințelor militare.

e) Mai trebuie în fine ținut seamă și faptul că chemarea ofițerilor de rezervă impune statului sacrificii bugetare enorme.

Iată deci câteva din motivele pentru care, instrucția militară, foarte substanțială — ca să nu zic redusă, — cu care ofițerul de rezervă iese din școală, se pierde treptat și nu se poate înlocui decât foarte cu greu, sau chiar de loc.

Din această cauză cei mai muși ofițeri de rezervă când iau contactul cu unitatea lor, sunt străini de îndatoririle situației lor.

„Totuș nimic mai penibil ca situația ofițerului de rezervă nepregătit, care la un moment dat, pus în fața unității sale, nu e în stare să deschidă gura și este poate chiar nevoit să înghită zâmbetul, discret dar ironic, al gradatului din flancul drept sau al soldatului dela flancul stâng“.

Aceasta însă nu este totul.

Este constatat că „întotdeauna“ în ori și ce ramură de activitate, celce nu știe este mai timid, mai fricos ca celce știe.

În armată și mai ales la războiu, aceasta se evidențiază și mai mult!

În timp de pace, cel mai refractar element, pus în fața unei probleme pe care n'a putut-o deslega satisfăcător, devine imediat blând, ascultător, ordonat și chiar supus — aceasta din frica ce imprimă neștiința.

În războiu chestiunea devine încă mai arzătoare pentru că:

— Un comandant e pus să ducă la luptă oamenii de sub comanda sa.

El e dator să aibă cultura militară necesară, spre a duce acești oameni în luptă cu o așa metodă, încât să nu moară nici unul degeaba, fără vr'un folos.

Orice om — viața omenească — pierdută în zadar, din cauza nepriceperei comandantului, poate echivala cu o crimă.

De aceia și ofițerul de rezervă, care, în războiu, cași cel

activ, are sub comanda sa luptători — vieți omenești — trebuie el însuș să se simtă interesat în a avea cunoștințele necesare, spre a nu se expune să sacrifice în zadar viețile luptătorilor de sub comanda sa.

Dar mai este un argument suprem :

Am spus că neștiutorul este totdeauna mai puțin curajos, mai fricos, decât celce știe.

Ei bine, s'a dovedit în războiu că *glonțul alege* totdeauna mai întâi pe cei fricoși!

Rămânem deci convinși, că ofițerul de rezervă trebuie să posede cunoștințele necesare, aceasta, atât în interesul instituției și implicit în al țării, cât și în interesul său personal.

Dat fiind neajunsurile semnalate, comandamentele superioare, în grija continuă asupra pregătirii acestora, au avizat cu drept cuvânt, la o serie de mijloace avantajoase, cari dacă nu vor remedia în total aceasta lacună, totuși o vor împlini în mare parte.

Astfel :

— Pentru ofițerii de rezervă funcționari s'a obținut ca în timpul cât este concentrat, să i-se păstreze postul neatins, ba încă să primească atât leafa civilă cât și solda gradului, pe timpul concentrării.

— Dă voie acelor pe cari din motive bugetare statul nu-i poate concentra, să vină singuri la concentrare înlesnindu-le astfel în afară de complectarea instrucției și posibilitatea înaintării în grad.

În corpurile de trupă li-se fac — în limitele posibilului — înlesniri de locuință și chiar de îmbrăcăminte, popotă, etc.

— În fine prin instrucțiunile din ultimul timp, Comandamentul superior a făcut încă o largă înlesnire :

— A dat deslegare corpurilor și serviciilor să deschidă larg sulletul, brațele și porțile cazărmilor, pentru ofițerii de rezervă.

— Ofițerul de rezervă din orice localitate poate participa la regimentul armei respective din aceiaș garnizoană — (chiar dacă regimentul său e în altă parte) — la toate conferințele și la toate aplicațiile din corp.

Participarea la o sesiune întreagă de conferințe și aplicații, se consideră totdeodată și ca o concentrare făcută și deci și dreptul la propunere pentru înaintare.

— Ofițerii de rezervă pot lua parte la solemnitățile și serbările oficiale militare.

Aceste măsuri dau posibilitate ofițerilor de rezervă, să ia contactul, să se pună și să stea în legătură tot timpul, cu ofițerii activi, cu instituția, cu atmosfera și cu felul ei necesar de a fi.

Prin acest mijloc — *legătura din timp de pace a ofițerului de rezervă cu cel activ*, realizează următoarele foloase:

— Ofițerul de rezervă se obișnuiește treptat, fără multă osteneală, și fără mari sacrificii cu viața militară, cu felul ei de a fi, în cât, atunci când va trebui să reintre în ea, nu se mai simte străin.

— Se cunoaște cu ofițerul activ, care poate mâine îi va fi comandant. Se pot aprecia unii pe alții, căpătând astfel încrederea reciprocă.

— Din discuțiuni, convorbiri, din contactul cu ofițerii activi, se ține la curent cu mersul și progresele științei militare, trăgând din aceasta foloase reale.

— Prin contactul cu viața militară și felul ei de a fi, prin convingerea de ceea ce se lucrează în armată, cum se lucrează și cât se lucrează, își dă seama de importanța netăgăduită a acestei instituții de bază, învață să o aprecieze dându-și seamă de răfăcirea acelor care în loc să o susțină, o defaimă și o bârfesc ori de câte ori le convine, — a acelor care fac pe antimilitariștii. —

— Se contribuie astfel indirect la armonia socială necesară ori căruia stat, se stabilește o legătură mai strânsă între armată și națiune.

— Pus la curent cu viața militară, cu cunoștințele tehnice, având simțul datoriei de cetățean și ostaș format la mobilizare, ofițerul de rezervă, cetățeanul, pășește drept, cu sufletul deschis, la datoria către neam și țară, într'un mediu cu care este deja familiarizat.

S'a pus deci la îndemâna camaradului civil, — ofițerul de rezervă, — tot ce omenește îi se poate acorda.

Rămâne ca aceia care își vor cunoaște interesul, cari vor fi în stare să-și dea seama că această instituție — armata — aparține nu militarilor, ci întregului neam; că ea este aceia pe care se sprijină integritatea teritoriului național, liniștea

și siguranța, averii fiecăruia precum și libertatea credințelor, rămâne
zic, să se folosească de înlesnirile făcute și să răspundă la ele.

Nu vor avea de cât avantaje.

Dacă sunt încă dintre acei cari cred așa ușor în pacea
eternă, se înșeală amar — Pace, liniște și siguranță nu poate
avea de-cât cel ce este tare.

Uitați-vă puțin cercetător împrejur și vă veți convinge!

Colonel M. Bădescu.

Seful de Stat Major al Diviziei 17-a.

Prășitorii.

Un prășitor c'o prășitoare

Aprind în bulgări sapa lor.

Căzutul soare pe ogor

Cu foc îi arde la picioare,

Dar ei oftând prășesc cu zor.

Târziu când soarele se stânge

În codru spânzurat de un ciot.

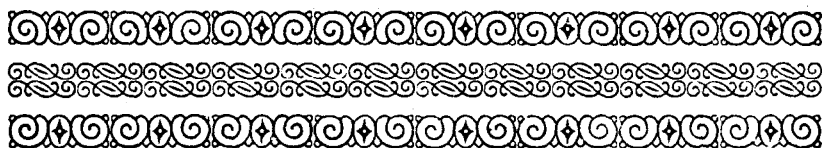
Sunt prăpădiți de nu mai pot

Și inima în piept le plânge

Ca n'au prășit ogorul tot.

Volbură Poiană-Năsturaș.

Disciplina socială

Ceeace am spus în „România Administrativă“ funcționarilor administrativi cu ocaziunea morții lui Septimiu B. Mureșanu, se aplică și mai bine acestui corp de elită ce constituiesc ofițerii de rezervă.

Este cert că mult frământata noastră epocă este caracterizată prin o dezorientare desăvârșită a cugetărei omenești. Fiecare epocă istorică a avut idealurile ei, cari sau cristalizat în ceruri profunde și a ridicat sufletele națiunii, pe când timpul în care trăim se poate caracteriza prin o cumplită dezordine socială și morală.

Astăzi se contestă legitimitatea bisericii, legitimitatea autorității de Stat, legitimitatea superiorității intelectuale, legitimitatea proprietății, a dreptului de moștenire; formulele cari definesc binele și frumosul, cari au călăuzit generații întregi de filozofi și de artiști, sunt abandonante ca insuficiente; sunt unii chiar destul de mulți cari cer desființarea oricărei autoritate de comandament și în consecință suprimarea armatei.

Bietul muritor, în mijlocul acestui naufragiu a tuturor noțiunilor până ieri solide, nu știe de ce să se agațe în lupta-i aprigă contra naturei, contra destinului, contra semenilor săi sau contra sufletului său însuși; toate crezurile s'au evaporat, zeii s'au micșorat.

Rolul de căpetenie al intelectualilor de astăzi este tocmai de a reacționa cu vigoare contra boalei secolului și păstrând contactul cu viața fecundă și reală ce pulzează în jurul lor, să caute a adapta credințele trecutului cu necesitățile prezentului.

Nu trebuie săpată o prăpastie între epoca noastră și cele trecute, cum preconizează adepții școalelor sociale înaintate și cari prin revoluție vor să smulgă societatea din fâgașul ei natural pentru a o arunca în aventuri tragice.

În această ordine de idei ofițerii de rezervă pot juca un rol covârșitor. Ofițerul de rezervă trebuie să întru-nească calitățile intelectualului și calitățile unui om de acțiune.

Nu trebuie să ascundem că prea des intelectualul se izolează, nu vrea să se coboare în vârtoarea luptelor zilnice; ignorând realitatea nu mai are nici o acțiune socială. La rândul lor prea des oamenii de acțiune sunt prea empirici, au tendințe de a neglija învățămintele științei sau nu mai au răbdarea pentru învățat.

Ofițerul de rezervă care ocupă în general în viața civilă o situație liberală și în viața militară exercită comandamentul e dator să armonizeze în persoana sa elementele unui adevărat intelectual și a unui om de acțiune hotărât.

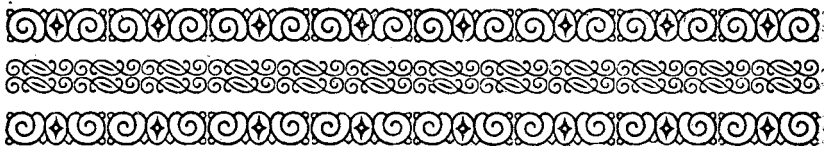
Pentru a influența pe cei din jurul nostru trebuie pe lângă pregătirea tehnică pe care oricine poate s'o capete muncind, pe lângă pregătirea sufletească, trebuie un optimism convingător și mai presus de toate o disciplină intelectuală neînduplecată, care știe să deslușească sub formele deșerte, rațiunea profundă a evenimentelor.

Credința în toate formele ei, e contagioasă, iar când conducătorii au o nestrămutată credință în frumusețea meseriei lor, în nobleța menirii lor, când disciplina lor intelectuală îi face să observe și mai riguros disciplina publică atunci națiunea va fi în stare să cucerească viitorul strălucit la care aspiră.

Iulian M. Peter,

Inspector general administrativ.

O nouă mobilizare.

În noaptea zilei de sărbătoare a Sfintei Marii, se împlinesc zece ani de când strigarea desnădăjduită a goarnelor și dangătul dogit la clopotelor, cutremură pământul sfânt al României, chemând la arme oștile luptătoare și pornindu le — în numele dreptății și libertății răstignite — spre plaiurile încătușate ale Ardealului.

Ce mult ni se pare, de atunci! Și câte nu s'au petrecut, de când, în acea noapte istorică a mobilizării, primele batalioane de vânători au dărâmat granițele nedrepte, înfipte de zece veacuri în granitul negru al Carpaților încărunțiți de jale.

Cu toate acestea, în sufletul nostru ars de viforul răboiului, a mai rămas, este și va dăinui pururea, puterea nebiruită a credinței mântuitoare, din a cărei văpaie dogoritoare am realizat visul scump, de dragul cui ne-au răposat și moșii și părinții.

Cine, dintre noi, cari plecam, se mai îndoaia în izbânda spre care alergam în iureș nebun, atunci, când țipetul trâmbițelor de alarmă aprindea în flăcări și îneca în sânge hotare vechi și nelegiuite așezate!

Căci, în cumpăna vijeliei morții, spre care se tălăzuiau năpraznic regimentele românești, înspăimântătoarea „balonetă valachă” a încruntărilor noastre soldați, era însuflețită de focul unei credințe mai cutropitoare și mai pustiitoare decât viforul armelor moderne și numărul superior al inamicului din cele patru împărății năpustite contra noastră.

Irezistibilul nostru avânt înlocuise mugelul secerător al tunurilor și mitralierelor, pe cari nu le aveam; iar lipsurile dure-roase, atât de elementare unei oștiri angajate în războiul modern — echipament, muniții, materiale, aprovizionamente — în armata de eroi a țărănilor români, au fost substituie cu oțelul

credinței și dragostei de țară și neam, din care a fost turnat, atât de minunat, sufletul viteaz al ofițerului și soldatului.

Și credința noastră aproape dumnezeiască, în izbândă, împreună cu eforturile uriașe supra omenești, a triumfat. În glorioasa dar sângeroasa epopee pe care am trăit-o, cu toate avânturile ei generoase și suferințele ei grozave, cu toate chinurile, sângerările și jertfele ei, nebănuit de grele, puterea credinței în realizarea idealului național, a rămas neclintită în inimile noastre dârze și nu ne-a părăsit, nici chiar atunci când, — siliți să ne retragem — lăsam în urmă, mai mult de jumătate din pământul scumpei noastre țări, care își așteptă în mod demn sugrumarea.

Frumoasa Românie Mare este opera desăvârșită a vitejiei noastre și a credinței — negrăit de puternică, care a înzecit puterea brațelor noastre — în dreptatea cauzei pentru care am luptat.

România Întregită nu este fructul întâmplării sau al imponderabilului. Povestea bizantină, proslăvitoare a „*norocului românesc*“, născocită de dușmani și acreditată de suflete slabe și bolnave — mai ales în noile ținuturi — este disprețul necuviincios, este blasfemia aruncată forței de viață, puterii de rezistență, credinței și energiei proprii a acestui neam nobil care, de zeci de veacuri, rezistă, învinge și strălucește în glorie, împlinindu-și, prin muncă, generozitate și vitejie, înalta sa misiune de civilizație aci în răsăritul Europei.

Ca pe un izvor neseecat de adâncă îmbărbătare și de nouă și reîmprospătătoare credință în forța de viață a neamului, am evocat — din trecutul apropiat și totuși așa de repede uitat — pagina înălțătoare a gloriosului războiu pentru împlinirea idealului românesc.

După 8 ani, de când — cu ultimul trăznet al tunului valah de sub zidurile Capitalei ungurești — patria noastră mărită, intrată în epoca firească a consolidării și cimentării *Unitrei* zămislite cu atâtea jefuri și sacrificii, nu a făcut nici un pas înainte spre dezvoltare, întărire și bunăstare.

Așa numita „consolidare“ a celor 8 ani, ne amărește sufletele și ne îndreptățește să ne îngrijorăm pentru ziua de mâine. Căci, pe când la hotarele țării, norii negrii se îngroașe amenin-

țători, luptele politice — fratricide — au inaugurat o rușinoasă perioadă de scădere, destrăbălare și de destrămare, ale cărei urmări incalculabile pot lua în curând, caracterul unui adevărat dezastru moral și național.

Ofițerii de rezervă ai țării, făuritorii necontestaji ai hotarelor de azi, eroii de eri și de mâne, trebuie să-și dea seama că pe umerii lor apasă cea mai grea povară dintre câte au fost purtate de generațiile trecute.

După 8 ani de despărțire și repaus, a sosit iarăși momentul să ne adunăm, chemați de glasul neamului și al patriei și să începem o nouă luptă.

Sub drapelele credinței, dragostei de țară și neam, în cadrele „*Uniunii ofițerilor de rezervă*” vom săvârși o nouă mobilizare a sufletelor românești, a energiilor materiale și morale ale poporului românesc!

Căpitan Ulpiu Tr. Gomboșiu.

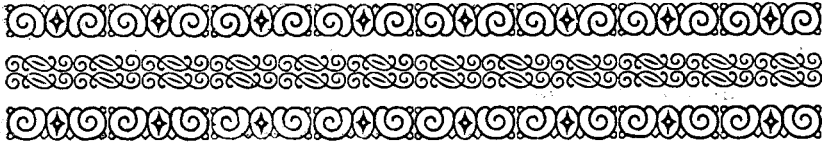
BCU Cluj *Luncă săracă* Library Cluj

*Iși spune numete pe-o cracă
Demulțori cântând un cuc:
De-acum mă duc, de-acum mă duc,
Sărac în lunca mea săracă,
Mă duc în sat pe un ram de nuc.*

*Li înțeleg amarul, plânsul
Acestui cântăreț pribeag.
De lângă-o scorboră de fag
O buhă strigă după dânsul
Că de trei zile 'l are drag.*

Volbură Poiană-Năsturaș

Desrădăcinatul.

De două zile clopotele sunaseră în sat vestind mobilizarea. Toți cei zdraveni s'au dus la Regimente să se înșirue sub drapel. Trăsnetul împlinirii idealului național, visat de veacuri, pătrunse adânc în inima vitejilor.

Numai Stavarache de două zile nu s'a mai arătat din casă afară. Așezat lângă vatră, pe un scaun cu trei picioare, se uita ținută la un lădoi.

- Tu nu pleci la Regiment? îi zise Mândița.
- Să faci, Atâta îți spun! — i-a fost răspunsul.
- Dute la Regiment.
- Nu mă duc. Tu Mândiță să pleci în grădină ca să faci câteva straturi.

Mândița care îi cunoștea firea l'a ascultat. Oftând a luat sapa. S'a dus în grădină să scurme câteva straturi așa cum i-a poruncit Stavarache.

După două ceasuri de trudă grea, când Mândița s'a întors din grădină în casă, a găsit pe Stavarache adâncind o groapă drept pe locul unde era lădoiul așezat de obicei.

Trăsese lădoiul la o parte dela locul lui până aproape de ușă. Săpa cu înfrigurare. Ochii îi erau împăinjeniți. Tremura din toate încheeturile, asemenea cârțiței, care își scormonește adăpost în pământ, ascunzându-se de lumina soarelui și de vorba oamenilor.

Cu fiecare lovitură de târnăcop, Stavarache se îngropa tot mai mult în pământ.

- Ce faci acolo, Stavarache?
- Drept răspuns, Stavarache ridică târnăcopul amenințător, scuipe printră dinți și mormăi.

De groază, Mândița n'a pomenit nimănui nimic. Mută i-a fost gura ei până în ceasul din urmă.

Stavarache urmă:

— Nu vreau să mă duc la războiu. Pe mine nu mă leagă nimic de țara asta. Vânturile m'au purtat pretulindeni și nicăieri.

Nu-s român, nu-s neamț, nu-s turc, eu nu s nimic. Mama și-tata din cimitir știu ce sunt. Dar mie nu mi au spus, că n'au avut vreme să-mi spună. M'au lăsat în leagăn și s'au dus pe lumea cealaltă.

Nu vreau să mor. Imi chitesc aici o groapă sub lădoi. Întrânsa voi sta ascuns atâta vreme cât va dura războiul. Când te-a întreba cineva de mine să i spui că Stavarache al tău, s'au dus să-și facă datoria ca ceilalți români. Așa să-i mințești. Să te mințești și pe tine. Să mă socoți mort. Să mi dai numai de mâncare și să-mi aduci să beau apă. Copiii mei să nu afle unde sunt eu.

Lor nu le putem astupa gura cu nimic. Pe dânșii să-i ferrești de culcușul acesta.

Intinzându-i târnăcopul i-a zis:

— Pune mâna pe târnăcop și jură că nu vei spune la nimeni ce fac eu acum.

— Jur.

— Strânge târnăcopul cu mâinile și jură tare...

— Il strâng și jur tare.

Ca smintiță Mândița, bolborosi câteva vorbe așa cum le rostesc oamenii cari se înneacă. Apoi lăsă fierul jos să-i cadă din mână.

După aceasta Stavarache începu să-i deie staturi:

— Să legi cănele cu lanț la poartă. Zi și noapte să steie legat. Să latre ori de câte ori vine cineva la noi. Să spânzuri și clopotul dela oi, tot la poartă. Să sune când cineva deschide poarta, ori de câteori vrea să pășească în ogradă.

Poate cănele să ațipească; atunci să sune clopotul. Să-mi deie știre că vine cineva la noi... Că vine cineva la noi, auzi?

Infundă fereastra dinspre drum cu hârtie. Să nu se vadă de afară, din drum, nici umbră măcar la noi în casă.

Trage lădoiul peste mine și mă astupă. Stavarache e mort pentru voi; iar pentru cealaltă lume e dus pe front.

Pe când Mândița împingea de lădoiul ca să-l așeze deasupra groapei, Stavarache mai adăugă:

— Să scoți afară țerna din casă. S'o împrăștii peste straturile ce le-ai săpat tu. Doar pentru asta te-am pus să sapi în grădină. Amestecă țerna aceasta cu țerna straturilor.

„Să nu se cunoască săpătura mea“.

Groapa în care se ascunsese Stavarache era așa de strâmtă, încât, oricine ar fi stat întrânsa, nu s'ar fi putut întinde de-abinele. Stavarache se osândise singur. Intocmai ca și criminalul din ocnă, care pe ascuns își sapă ascunziș în muntele de sare, ferindu-se de ceilalți părtași ai muncii pe viață, numai și numai de groază să nu taie toată ziua bulgări de sare, așa Stavarache se ascunsese în groapa ce și-o făcuse singur, ca într'un mormânt, numai și numai ca să nu se ducă pe front.

S'a smuls ca un păcătos din învălmășagul luptelor. Era asemenea unei frunze ce coboară singură din ram în scorbora din trunchiu. Rămâne acolo la întuneric să putrezească.

Multă vreme Stavarache s'a răsucit în groapă ca pus în frigare. Oasele îl dureau cumplit. Parcă s'ar fi desfăcut lesne din încheeturile lor.

În groapă a mâncat, a dormit; acolo și-a făcut nevoile trupești. Cu scârbă Mândița trăgea lădoiul la o parte ca să ridice din groapă spurcăciunea lui.

Îi rânea groapa cum rânesc oamenii dis de dimineață ocoalele unde dorm vitele. Gâtuită de durere Mândița trebuia să tacă. Jurase ea cu mâna pe târnăcop, că nu spune nimănui taina asta.

Zilele trec, nopțile trec . . .

Cu ochii zăcuți în întuneric, Stavarache se înpăimânta la gândul că nu va mai putea să vadă lumina soarelui. Ruga des pe Mândița lui să tragă lădoiul la o parte, ca să se desfacă la marginea groapei a crăpătură, atâta cât ai vârî patru degete, pe unde să se strecoare la el lumina zilei. În acea clipă de dorită înseninare Stavarache își pierdea cumpătul. Căscă ochii și gura. Își umfla plămâni ca să soarbă toată lumina ce flutura în groapă.

Îi se părea că soarbe tot parfumul livezilor înflorite și vraja pășunelor din lunca Siretului. Apoi adormia.

În somn visa. În vis vedea pământul înecăt de soare, lanurile încărcate de roade binecuvântate. Auzia cum murmură izvoarele. Cum doinesc ramurile. Se bucura înzdrăvenit când vedea cerurile albastre scânteind în zare și coborâte în fundul apelor limpezi. Drumurile din lungul văilor i se așterneau. Se

vedea călcând întinsul lor ducând în ochi zorii cei veseli de primăvară.

Când se deșteptă din vis era numai apă. Se pipăia, se trăgea de haine, se strângea de carne să se încredințeze anume dacă el este într'adevăr sau e altul ; dacă trăește sau nu.

Desmetecit începea să plângă. Se căia acum că nu plecase la războiu să înfrunte moartea. Ii venea să strige ca să-l audă salul. Dar tot el singur își astupa gura cu pumnul. Ardea ca pe jar, de dorința să alerge un om milostiv la dânsul ca să-l ridice din întuneric la lumină, dar aceste gânduri bune îi fulgerau în minte numai o clipă. Frica de moarte îl îndobitocia. Gândul că n'are nimic drag și scump anume pentruce să moară, îl alina iar. Istovit împingea cu mânilor lădoiul, pe care îl socolia cât un munte prăvălit, până închidea crăpătura. Să nu mai pâl-pâie lumina în ochii lui.

Într'o noapte Stavarache s'a furișat în pat la Mândița. Cui-bul dragostei lor de altădată, i s'a părut o amăgire nouă venită ca să-l chinuiască mai mult.

În pat nu era în stare să-și întindă picioarele zgârcite atâta vreme. Vinele parcă i se înodaseră.

Când îl simți rece ca o șopârlă, Mândița îi zise :

— Tare miroși a pământ.

Stavarache nu i-a răspuns nimic. S'a lipit de dânsa.

Peste noapte copilul cel mare simți și întrebă :

— Cu cine ești mamă ?

Stavarache n'a mai suflat. Aștepta să așipească din nou copilul ca pe urmă să se vâre în groapă.

Vântul țipa afară cu chiot de paznic de noapte. În goana lui suna clopotul de la poartă. Apoi se rostogolia năpraznic în pragul ușei.

Oprindu-și inima din bătăile ei, Stavarache asculta înlemnit. I se părea că s'aud în prag tropăituri grăbite de picioare ; că zece oameni rup zăvorul dela ușă : că ușa sboară din jâfâni ; că se întind în casă, asupra lui, mâni lungi, ca niște cângi, ca să-l ridice pe sus.

Din vorbele copiilor murmurate în somn, el desprindea atâta, părându-i-se ;

— Aici te-ai cuibărit ? Unde-i frontul ?

Îndată ce a socotit că odrasele dorm adânc, s'a rupt dela sânul Mândiței. Ca un câne, cu picioarele de dinapoi zdrobite,

se târî din păt până la groapă. Atâta frică îl stăpâna, în clipa când se cobora în groapă, în cât i se părea atunci că picioarele nu i se mai sfârșesc. Nu le mai poate aduna în fundul groapei.

Trec zilele, trec nopțile...

Trei colindători cântau la fereastră: „Florile dalbe“. Plângea în cântecul lor toată durerea neamului românesc pe care o suferea în iadul retragerii din Oltenia și Muntenia, spre Moldova.

Stavarache cu urechea trezită la colinda lor, murmură și el acest cântec, fără să-și deie seamă că s'ar putea să-l audă copiii.

Toate cuvintele rostite se încleștau oprite în gât. Fiecare cuvânt îi înfigea spinul. Se freca cu mâna la beregată să scoată cuvintele din gât afară.

În acea noapte sfântă de ajun de Crăciun, Stavarache n'a putut așipi de loc. Numai către ziuă adormind l'a încercat un vis urât. Se visa pecetluit într'o cutie mare de lemn pe care valurile mării o purtau încoaci și încolo.

O legănare frământată dela suprafața apei până în fund și dela fund iar la suprafață îi era plutirea.

Din închisoarea lui de lemn auzia glasul înofătoarelor ce se șineau hojș după cutie. Unele aveau limbele mai oțelite, atele mai lungi. Ca sfredelul. Cu ele încercau să potricăliască cutia de lemn. Vedeau că limbile sfredelitoare sparg păreții de lemn și apa năvălește înăuntru ca pe niște țevi

Zguduit. Stavarache se trezește înecat în sudoarea visului. Un fior de ghiață îi fulgeră întreg trupul, că începu să tremure. Cu mâinile scotocește să-și adune câteva paie de sub genunchi ca să se învelescă cu ele, așa de frig îi era. Porni iar să plângă. Lacrămile se rostogoliau șiroaie pe brazdele obrazilor și de aici în jos pe firele de păr, din barbă. Stavarache nu și-a tuns barba de când s'a ascuns.

Fața lui și barba lui aspră împrumtaseră culoarea pământului lutos. De s'ar fi uitat cineva la dânsul, ziua miază-noapte, așa cum sta îndobitocit în groapă, l'ar fi văzut făcut mai mult din lut, decât din carne. Toată ziua întorcea ochii pe dos în orbite și cerea de mâncare; iar la fiecare zgomot, pe care îl auzia, își ferea capul sub lădoi, ca și cum cineva l'ar fi plesnit în cap cu o bâță. Pe cap era năcleios. Unghiile crescute se în-

cârligaseră peste vârful degetelor. Groapa începea să miroase a mort vechiu.

De mulțori își punea mâna dreaptă de-asupra inimii să știe dacă mai bate sau nu. Și plângea de bucurie mare când o simția că bate înainte.

Dela o vreme însă bătaia ei regulată mai încetini. Odată Stavarache s'a cutremurat, când după o tusa înădușită, a scuipat sânge gros în palmă. Boala lui cea veche, ascunsă în piept acum rupea cu dinții din plămâni lui.

Către toamnă, când prindeau să cadă din ramuri cele dintâi frunze galbene, îl împresurată fiorii reci ai prevestirii morții.

Își aducea aminte de toate zilele pe cari le-a trăit, cu furtunile ce le-au bătut, cu iernile ce le-au înghețat. Ii părea rău de ce făcuse; dar acum să se mai întoarcă la calea adevărului, știa și el, că e prea târziu.

Il omora gândul muștrător ce singur și-l torcea, știind că steagul națiunii nu a fluturat ca un acoperemânt al jertfei, de-asupra capului lui. Numai steagul cel negru, desfășurat de mâna morții, l-a ucis, ferindu-l de flacăra vieții, ce ardea pe câmpul sângelui, acolo unde un neam își cerea drepturile moștenite.

Zilele trec, nopțile trec. University Library Cluj

Lucașfărul de seară schinteia mai viu pe cer în ceasul când Stavarache își dădea obștescul sfârșit.

Atâta a putut să zică Mândiței:

— Să nu știe nimeni, nici copiii mei să nu afle. Imi pare rău de ce-am făcut.

Mândița l-a scos lârș noaptea din casă, în lumina lunii, ca să-l îngroape în grădina casei.

A zvârlit peste dânsul în groapă lopețile de pământ.

Zilele trec, nopțile trec...

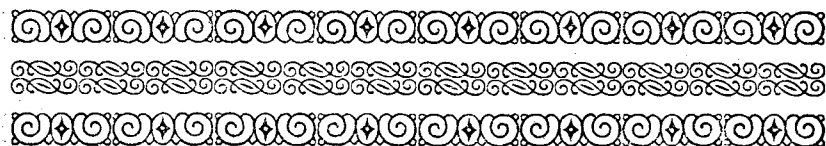
Sunau pentru a două oară trâmbițele mobilizării chemătoare la trecerea din nou a Carpaților în toamna anului 1918. Patru câni rupeau cu dinții, în lumina lunei, din oasele mâinilor lui desgropate. Prea puțin i-a fost adâncă groapa. Urlau și mâncau.

Mândița îi zări de pe prispă: apoi se prăbuși cu capul de ușă:

— Il trag câinii afară din groapă ca să se ducă și el la războiu în ceasul al unsprezecelea.

Volbură Poiană-Năsturaș.

Cuvântare de Sărbătoarea Eroilor

Oradea, 15 Maiu 1926.

Conștiința de existență a unui individ ca și a unui popor, sălășluște în legătura ce face între trecutul, prezentul și viitorul său.

Individul își amintește și speră, o națiune își citește Istoria și evoluează. Fiecare etapă a unui popor își are rădăcina în etapa antemergătoare: prosperitatea prezentului e asigurată de trecut, iar aceea a viitorului de prezent.

Omenirea merge repede înainte, dar din când în când își aruncă ochii înapoi; acele priviri înapoi, sunt legăturile indestructibile cu trecutul.

Iată de ce ne-am adunat astăzi aci! Poporul Român, în mersul către destinele sale, s'a oprit un moment, și, îngenunchiază în amintirea acelor, cari s'au sacrificat pentru asigurarea acestor destine.

Pe fiecare mormânt de Erou, astăzi cade o lacrimă de înduioșare și se depune o nouă coroană de lauri.

Pământul sub care zac Eroii noștrii este încă proaspăt, și printre cei prezenți, sunt mulți cari i-au cunoscut și i-au iubit.

În numele Uniunii Foștilor Luptători, Secția Oradea, vin a depune omagii de pietate și admirațiune, pentru iubiții noștrii Eroii Sacrificiul făcut de dânșii nu s'a mărginit numai pentru apărarea Patriei, dar și pentru realizarea drepturilor noastre, încălcate de veacuri, pentru așezarea unor noi fundamente.

Noi, cei de astăzi, urmași ai lor, suntem chemați să continuăm opera lor măreață.

Pentru prosperitatea Țării, pentru care ei au luptat, obligați suntem să muncim cu mintea veșnic la dâșii, și să ne rămână ca o lege a vieții noastre, că, mărirea unei națiuni se măsoară după numărul celor ce se sacrifică pentru ea.

Dormiți în pace scumpi Eroi! Puterea ce ați arătat-o întru apărarea Patriei, nu s'a pierdut prin moartea voastră, după cum nimic măreț nu se făptuește zadarnic în lume; — ea rămâne un etern simbol pentru noi, urmașii voștri, și în momente de reculegere, aici, la aceste cruci și morminte anonime, vom veni ca să ne reîmprospătăm puterile și să-ne reaprimem speranțele

Prof. Bogdan Ionescu

Noapte.

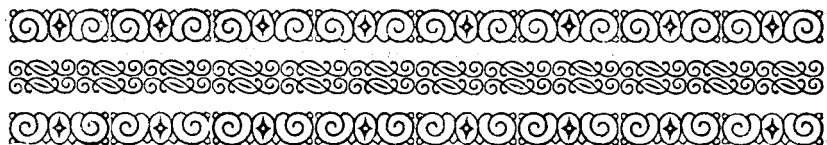
BCU Cluj / Central University Library Cluj

*Această noapte de veghere
Ca păcura'i. Ba nici în iad.
N'o fi mai întuneric. Cad
Din munți izvoare cu putere
Trezind pădurile de brad.*

*Deodată și înălbesc cununa
De nouri, munții în apus.
In noaptea asta stele nu-s ...
Grăbind aruncă munții luna.
S'o joace nouri pe sus.*

Volbură Poiană-Năsturaș.

Cuvântare

rostită în ziua de 9 Mai 1926 în saloanele Cercului Militar din Capitală, în numele Uniunii Ofițerilor de Rezervă, de către d-l V. G. Cadere, Profesor Universitar, la recepția doamnei și domnului Colonel Abott, delegatul F. I. D. A. C.-ului.

În numele Uniunii Ofițerilor de Rezervă, Vă salut Doamnă și Domnule Colonel în acest cămin al ofițerilor români — activi și de rezervă — și din partea tuturor camarazilor mei Vă urez bun venit în Patria noastră!

Veniți în mijlocul nostru ca reprezentant al Federației înteraliate a foștilor combatanți, veniți să ne aduceți în numele FIDAC-ului salutul cordial al milioanei de camarazi aliați, cari sunt membri ai acestei nobile Federații înteraliate, pe care noi o iubim atât, pentru că este pentru noi închipuirea vie a *ideii morale de pace, prin solidaritatea acelor cari au câștigat războiul!*

Avem încă vii în sufletele noastre amintirea acelor ciasuri lungi și tragice ale marelui războiu . . . noi nu le vom uita nici odată . . . nu le putem uita și de aceea nici odată nu vom fi provocatorii!

Dar, după cum Vă spunea și Prea distinsa Doamnă Alexandrina Cantacuzino, dacă noi nu căutăm de cât pacea în relațiile noastre internaționale atunci când vom fi provocați vom ști să ne apărăm, și suntem siguri de izbânda cauzei noastre drepte, căci legăturile sfinte și indistrictibile ale foștilor combatanți aliați există încă grație FIDAC-ului și prin votul unanim al țărilor aliate avem promisiunea solemnă a solidarității — frațești — de arme cu acela dintre aliați, care ar fi victima unei agresiuni nejustificate.

Aceasta a fost una din cele mai importante manifestări a Fidac-ului și sunt fericit să vă amintesc că această nobilă hotărîre a fost luată cu ocazia congresului nostru la Londra.

D-Voastră d-le Colonel Abott sunteți președintele Comisiunii de propagandă a F. I. D. A. C-ului și noi știm înrîurirea mare a acțiunii D-Voastră asupra opiniei publice occidentale — și apreciem forța acestei opinii publice care este covârșitoare în determinările hotărîtoare a națiunilor respective... Duceți cu D-Voastră amintirea acestor zile și impresiile ce veți câștiga în țara aceasta pe care o cunoașteți deja, duceți cu D-Voastră reflexul adevărat al vieții noi din România mărită prin jertfa soldaților săi și ai marilor noștri aliați, România, care deși are încă mari greutăți de învins este conștientă de rolul său civilizator, aici la porțile orientului, și care sigură de destinele sale va fi întotdeauna mândră să stea alături de aliații săi din marele războiu.

Noi, foștii luptători, nu putem întrebuința cu aceiași ușurință în relațiile dintre noi limbajul înflorit a unei diplomatiei protocolare, dar avem însă avantajul cu totul superior de a vorbi limbajul simplu al camarazilor de arme, limbaj care merge dela inima noastră, la inima D-voastră.

În persoana D-voastră suntem fericiți că putem saluta un reprezentant al armatei britanice și de a aduce omagiile noastre națiunii căreia aparțineți, națiune puternică și calmă pentru că este sigură de scopurile sale, națiune puternică și autoritară pentru că este dreaptă și civilizatoare!

Trăiască Majestatea Sa Regele Angliei!

Trăiască Federația Interaliată a foștilor Combatanți!

Cuvântarea aceasta a fost primită cu îndelungate aplauze de către numeroasa asistență prezentă la primirea Col. Abott.

p. c. Inginer I Stoianovici

Vice-Preș. și delegatul Secției U. O. R. Bihor
la Congresul Uniunii.

Un ciclu de trei conferințe.

Ne facem o datorie față de camarazii, cari n'au avut fericirea de a le asculta, de a reproduce mai jos într'un scurt rezumat trei interesante conferințe, puse la cale de către Secțiunea U. O. R. Ilfov, și cari conferințe explică doctrina și sensul în care se mișcă Uniunea Ofițerilor de Rezervă.

Prin aceste conferințe se lămuresc clar scopurile urmărite de Uniune, și în acelaș timp se justifică baza acțiunii naționale a mișcării ofițerilor de rezervă, mișcare, ce va aduce după sine remediarea multora din relele în cari se zbate societatea românească de după războiu.

Noi nu putem decât felicita comitetul secției de Ilfov pentru fericita sa inițiativă și sperăm că anul viitor vom avea onoarea și plăcerea de a asculta pe distinșii conferențieri aici, în Oradea, la limita de Vest a României făurită de noi foștii luptători ai războiului național de întregire a neamului:

Rolul ofițerului de rezervă român

Conferință finută de d-l Maior de rezervă P. Boerescu.

Ofițerimea de rezervă reprezintă pătura cea mai selecționată și mai valoroasă a nației române. Ea este menită să conducă această națiune sub arme, misiune nobilă dar plină de greutăți. Rolul ofițerilor de rezervă apare mai lăptos, atunci când țara are nevoie de toți fiii ei, pentru apărarea patrimoniului național. Un asemenea Corp de elită, nu se formează de azi pe mâine. Ofițerii trebuie să fie pătrunși de responsabilitatea ce au în momentul când li-se încredințează comanda unui pumn de români, pe cari trebuie să-i ducă prin greutăți, înfruntând moartea la fiecare pas. Deasemenea trebuie să fie cu luare aminte și aceia ce sunt responsabili de pregătirea profesională a ofițerilor de rezervă, colaborând împreună, pentru a forma o unită perfectă și o părghie morală care să poată mână și conduce masele de oameni ce se vor prezenta îndată când va suna goarna mobilizării.

Războiul din urmă a dat la iveală multe din neajunsurile lipsei de pregătire a ofițerilor de rezervă. Cu calitățile înăscute ale poporului român și credința în izbândă, am reușit însă să îndeplinim visul nostru secular: întregirea neamului. Nu trebuie să uităm, că ceea ce s-a cucerit atât de greu, trebuie păstrat tot cu greu. Dușmanii ne pândesc din trei părți. Deși suntem pașnici și nu dorim războiul trebuie însă să fim gata în fiecare clipă căci o națiune care voiește să trăiască neatârnată, trebuie

să fie în stare să-și apere onoarea și integritatea teritorială. Armata are misiunea să câștige pacea, după cum ea a câștigat odinioară războiul. Armata noastră nu poate fi bine utilizată, decât dacă și corpul ofițerilor de rezervă va fi bine organizat, bine pregătit și destul de numeros. În adevăr față de 14000 ofițeri activi avem 35000 ofițeri de rezervă, deci proporția de 71,42% ofițeri de rezervă cari indică importanța numărului lor în caz de mobilizare. Ofițerii de rezervă trebuie să-și dea seama că executarea îndatoririlor lor militare, în mod spontan și conform legilor sau ordinelor în vigoare, propagă în națiune un spirit de ordine și de disciplină morală care, mai ales acum după războiu, este destinată să remedieze dezagregării sociale. ce lînde să complezească tot ce mai este-sănătos, ordonat și necompromis.

Ei trebuie să mai propage în masele largi ale poporului increderea desăvârșită în cadrele armatei active, combătând campania de pronegrire a armatei și de dizolvare a energiilor constructive, urmărită de agenții comuniști.

Recrutarea ofițerilor de rezervă este o problemă de o importanță covârșitoare căreia trebuie să se dea o atenție deosebită, tinzând la pregătirea cât mai perfectă a lor. În cece privește ofițerii auxiliari trebuie să adoptăm formula restrângerii nevoilor profesionale civile, lăsându-le pe acestea în grija profesioniștilor, a căror clasă militară îi degajează de îndatoririle către țară, iar ceilalți vor rămâne numai întru atât cât profesiunile lor sunt direct utile războiului. Continuarea instrucțiunii ofițerilor de rezervă combatanți este o necesitate de primul ordin. Metodele de instruire constă în: 1. Convocări la cursuri. 2. Citirea de publicații periodice militare. 3. Participarea la conferințele corpurilor de trupă sau în garnizoane. 4. Școalele de perfecționare. 5. Participarea la concentrările de instrucție.

Mai sunt însă și alte necesități ale războiului unde, tot ofițerul de rezervă trebuie să fie utilizat. Astfel pentru preîntâmpinarea neajunsurilor ce rezultă de pe urma incursiunilor aeriene inamice va trebui ca de acum să se numească ofițerii ce vor rămâne atașați pe lângă orașe spre a se pregăti în această direcție. Asemenea și ofițerii de rezervă auxiliari trebuie să fie din timp preveniți și inițiați, asupra rolului ce-l vor avea de efectuat în pregătirea mobilizării economice și industriale a țării. Apoi fiecare ofițer de rezervă, în timp de pace trebuie să se considere ca un agent benevol al serviciului de informațiuni și de contra informațiuni al Marelui Stat Major.

Cel mai important rol însă rezidă în instrucția premilitară a tinerilor ofițeri de rezervă, pregătire ce va trebui extinsă și pentru formarea cadrelor de subofițeri și pentru tot felul de specialiști militari. La școalele unde se formează aceștia, trebuie să întrebuițăm ca instructori și ofițerii de rezervă, având o bună ocazie de a-și desăvârși valoarea lor profesională. În afară

de acestea ofițerul de rezervă are datoria să-și îmbogățească și bagajul lui personal de cunoștințe profesionale militare având la îndemână două căi: Fiecare din noi să se aboneze la una din revistele militare, iar în al doilea rând să întreținem un contact mai strâns cu ofițerii activi.

Din cele expuse până acum reese în mod evident că ofițerii de rezervă nu trebuie să stea izolați. Asociațiile ofițerilor de rezervă este o condiție esențială pentru apărarea drepturilor precum și pentru cimentarea unei solidarități desăvârșite.

Până acum avem două Asociațiuni, ambele afiliate la F. I. D. A. C. (Fédération interallée des anciens Combattants) și recunoscute ca persoane morale. Acestea sunt: „Asociația ofițerilor de rezervă români” și „Uniunea ofițerilor de rezervă și în retragere” cu sediul în București și cu secții în toate județele din țară. Din nefericire nu are un număr așa de mare cum ar trebui să fie. Pentru ca asociația să fie viabilă trebuie să corespundă la 4 condiții esențiale:

1. Președintele și comitetul de conducere să fie oameni de moralitate desăvârșită și cu un trecut fără umbră de îndoială.

2. Alegerea lor să se facă prin sufragiu general al tuturor membrilor, dintre oamenii de acțiune, cu putere de muncă.

3. Politică să fie exclusă.

4. Să nu se permită înființarea de cluburi de joc de cărți și de noroc. Mai trebuie să se creeze un grup parlamentar din ofițerii de rezervă în afară de orice partid politic care să fie organul de transmitere al doleanțelor noastre. A doua cale de urmat pentru realizare legitimilor noastre deziderate este instituirea unei comisiuni consultative permanente pe lângă Ministerul de războiu care ar studia toate proiectele de legi ce ne privesc, ar cerceta plângerile ofițerilor relativ la tratamentul lor material, la avansări, pensionări, etc. Distinsul conferențiar își încheie conferința exprimându-și încrederea în cumințenia și patriotismul aceloră dintre cetățeni acestei țări, cari vor fi chemați, mâine ca și ieri, să-și facă cu prisosință datoria către țară, devalma cu ofițerii activi ca conducători ai masselor de oameni mobilizați.

Rolul fostului luptător în viața publică de după războiu.

Conferința D-lui Profesor universitar Dr. Victor Cadere.

Trebuie să recunosc că publicul mare, nu apreciază în destul greutatea cuvântului „fost luptător” din care cauză nici nu se recunoaște un rol „fostului luptător” în viața publică de după războiu, taxându-l ca pe oricare ființă a vieții civile,

care trebuie să se ocupe cu nevoile vieții de fiecare zi. Din nefericire această atitudine n'o au numai aceia cari vor să întunece valoarea fostului luptător, dar și multă lume de bună credință, crezând că întru cât fiecare din noi a avut o datorie de îndeplinit, și-a îndeplinit-o cum a putut și deci e inutil a mai cere acum să deosebim pe unii de alții, fiindcă toți au fost în serviciul unei cauze comune. Este însă o eroare mare, a asiila pe acei cari au contribuit cu ceva la „Războiul pentru întregirea Neamului“ cu cei ce n'au contribuit cu nimic.

A confunda pe fostul luptător, cu acel ce cunoaște războiul numai din auzite, este a nega existența și consecințele războiului. Căci oricâte artificii de nivelare se vor încerca, nimic și nimeni nu va putea chema din pământ acei 800 mii de români, morți glorios pentru Patria lor. Iar noi, cari am stat alături de cei morți și cari n'am murit încă, astăzi suntem preocupați din nou de nevoile și primejdiile vieții naționale de după războiu și în cugetele noastre crește tot mai puternic dorința de a reacționa, pe baza unui fond sufletesc propriu numai fostului luptător.

În clipele supreme, alătura de oamenii simplii, noi ofițerii de rezervă, ne-am putut controla cu servitate, înțelegând că pentru a fi iubit și ascultat nu e destul să fii inteligent și înstruit, ci trebui să fii și om de caracter.

Acolo, în lungile meditații cu noi înșine, în acele momente de ultim control, noi am înțeles că sentimentul înălțării naționale este strâns legat de acela al înălțării individuale. Astfel am ajuns la câteva principii fundamentale cari formează etica fostului luptător. Așa, noi suntem convinși, în mod absolut că valorile spirituale trebuie să treacă înaintea celor materiale; că foștii luptători sunt continuatorii adevărați ai sîntei tradiții românești, care a fost întotdeauna apărarea prin arme a patrioniului național; că suntem în stare a ne conduce în împrejurări grele într'un spirit național de abnegație, că suntem înainte de orice gardieni ai ideii naționale, de stabilitate și echilibru social și că putem duce în viața publică o acțiune moralizatoare, pornită din reflexul însăși al vieții noastre, care se oferă intereselor naționale, dar care se refuză oricărui sistem de aservire a conștiinței și a inițiativii spiritelor. În fine, prin sacrificiul nostru am contribuit la mărirea valorilor naționale românești.

Recunoaștem că după războiu nu ne-am ocupat de noua misiune de organizatori ai păcii, lăsând cu o ușurință inexplicabilă ca opera noastră să fie condusă de alții, cari nu aveau nimic din spiritul fostului combatant. Am făcut dar imensa greșală, de a crede, că viața publică de după războiu putea fi condusă de oameni, cari nu cunoșteau alte metode, alte instituții și altă politică decât aceea cu care au fost învățați înainte de războiu. În fața acestei generații care se încapățânează să rămână pe teren și a generației tinere lipsită de directive morale, rolul generației care a făcut războiul ne apare actual și

presant; ea este chemată a întemeia cu adevărat țara nouă, de a anima timpurile noi, de a da un crez și de a transmite o pasiune pentru viitoarele generații ce vin după noi. Trebuie a lupta și a combate răul de care este îmbolnăvită societatea românească de după războiu, din arivismul precoce al unora, din formalismul îmbătrânit și îngust al altora, din răsturnarea valorilor etice, în fine din tendințele revoluționare dizolvante care agită societatea actuală. Mai ales contra pericolului extern de Răsărit, *bolșevismul*, care tinde în ultima analiză la distrugerea familiei, a Patriei, a religiei și a oricărui sentiment de proprietate individuală, România trebuie să-și reia din nou rolul de sentință avansată a occidentului, de data aceasta nu în contra Turcilor barbari, ci în contra neo-barbariei sovietice.

În această cruciadă de combatere a ideilor subversive, noi trebuie să prevenim primejdia și să ridicăm cu convingere întelesele superioare ale statului național și integral, deasupra agitațiilor zilnice, deasupra curentelor de desagregare socială. Pentru aceasta, noi nu putem avea încredere decât în Români cari sunt capabili de sacrificii desinteresate și de perseverență în aceste sacrificii. În această acțiune, la care dorim să ne asociem cât mai mulți cetățeni, nucleul, celula de rezistență trebuie formată de foști luptători cari și-au măsurat forțele în primejdia focului și au dovedit rezistență morală în contra propagandei comuniste sovietice, care s'a încercat miselește în spațiile frontului român în timpul revoluției rusești. Dar pentru a reuși în opera constructivă mai trebuie să luptăm și cu noi înșine pentru a învinge acei individualism specific românului, creștind un spirit de solidaritate puternic. Eforturile trebuie să fie colective, bine cuplate și armonizate, având o doctrină unică, o disciplină liber consimțită, și o directivă dată de respectul ordinei și a unirii tuturor în jurul Șefului Statului Național.

În disciplinarea colectivă a eforturilor individuale, în canalizarea energiilor românești disperate, în urmărirea unui scop bine definit pe bază de doctrină, iar nu de succese aparente a cutărei sau cutărei persoane, stă cea mai frumoasă misiune a generației de luptători ce suntem. Rolul foștilor luptători este cu atât mai mare cu cât fără a disprețui legitimele interese materiale, noi, zidarii societății de mâine, dăm înălțate patrimoniului moral. Noi ne declarăm dușmanii hotărâți ai acelorora cari nu au directive morale. Nu voim răsturnarea așezămintelor de azi, ci cu respectul tradițiilor naționale și cu observarea continuității, voim îndreptarea greșelilor de conducere sau de executare, urmărind apropierea de civilizația mijlocie occidentală, prin mijloace pașnice evolutive. Patrimoniul, cari l-am apărut și l-am sporit cu jefia liber consimțită a sângelui nostru, ne este prea sfânt pentru a permite ca alții să facă cu el experiențe revoluționare.

Pentru a realiza binele suprem al Statului datoriam princi-

pală a foștilor combatanți este „acțiunea”, altfel riscând a apărea ca niște oameni cu resorturile sfărâmate, nefolositori și chiar jenanți. Trebuie să atragem simpatia publicului prin conferințe și prin contactul cu camarazii noștri din toate clasele sociale. Apoi, foștii luptători trebuie să se grupeze în asociații, cu tendința de a se federa într-o singură „Legiune română a foștilor ostași”. Asociațiile de foști combatanți sunt necesare, mai întâi pentru a ajuta pe invalizi, pe victimele războiului și pe acei ce au servit o viață de om sub arme, ca să capete satisfacția justelor lor revendicări, căci pentru dânșii niciodată nu vom putea face destul.

Fiecare din cei 35000 ofițeri de rezervă trebuie să-și dea obolul său neprecupețit, pentru ca din fonduri proprii, fără a recurge la alte mijloace de colectare ce nu cadrează cu situația noastră, să putem face față cerințelor imediate ca: construirea unui palat al nostru, primirea delegațiilor celor nouă națiuni aliatae și afiliate la F. I. D. A. C., etc. Pe lângă această necesitate de organizare interioară, asociațiile noastre, trebuie să întreprindă relații cât mai strânse cu asociațiile similare din țările aliatae. În fine pentru ca opera foștilor combatanți să fie desăvârșită, trebuie ca să asociem mișcării noastre femeia română, care a suferit alături de noi greutățile războiului. Într'un entuziasm desăvârșit distinsul conferențiar încheie această judicioasă conferință, care trezește în fiecare Român de bun simț, o revoluție sufletească spre o viață națională și de înălțare morală.

Menirea unei asociații de ofițeri de rezervă.

Conferința d-lui inginer N. Miclescu.

Dacă înainte de războiul cel mare, o asociație a ofițerilor de rezervă ar fi avut numai un scop utilitar, dela acest războiu, scopul unei astfel de asociații numai încapă în limitele acestui cadru îngust. Cât timp va trăi generația care a făcut războiul, ofițerul de rezervă care va fi luat parte directă și efectivă la tragedia uriașă care a sguđuit omenirea și a transformat-o din temelii, a participa direct și efectiv la salvarea țării și la întregirea neamului. Din toate acestea rezultă, pentru ofițerii de rezervă și drepturi și datorii, cari constituiesc tot atâtea scopuri pentru o asociație a lor.

Ofițerul de rezervă are dreptul să pretindă, ca opera la care a contribuit cu riscul vieții lui și adesea cu sângele lui, să nu fie compromisă. El are datoria, față de memoria Camarazilor săi căzuți în luptă, să ceară ca jertfa lor să nu fie zădărnicită. El are dreptul să pretindă, ca după acele vremuri de jertfă, de înălțare sufletească, de eroism, să urmeze o epocă de muncă cinstită.

El are datoria să stea străjă și să lupte pe toate căile contra tuturor dușmanilor țării, dinăuntru sau din afară, oricine ar fi ei și ori cari ar fi arma pe care o îndreaptă în contra țării.

Legătura sufletească care există între membrii Uniunii de ofițeri de rezervă, câștigată în vâltoarea luptelor, prin suferințele comune, pentru acelaș scop, energia care zace în fiecare, faptul că ofițerii de rezervă fac parte din clasa cultă și reprezintă un număr impunător, sunt alâtea garanții reale cari evidențiază puterea ce ar trebui să aibă o asociație a lor. Dar ca să nu se sperie nimeni de această putere, vom arăta, înainte de a vorbi de scopurile Uniunii, ce nu trebuie să între în mănunchiul scopurilor unei asemenea Uniuni. Un membru al asociației ofițerilor de rezervă liber fiind de a face în mod individual politică de partid, nu trebuie să pună niciodată interesele de partid înaintea intereselor țării. *Conducătorii Uniunii n'ar trebui să facă politică de partid, iar Uniunea în nici un caz nu trebuie să facă politică de partid. Ea trebuie să facă politică națională, să aibă o acțiune românească, să-și urmeze calea între partide, sau mai bine zis deasupra partidelor, având în vedere numai interesele mari, interesele fundamentale și permanente ale Neamului.*

Dar nu e suficient să nu-și lege soarta de aceea a unui partid și să nu intre în compunerea unui partid, trebuie încă să nu devie ea însăși partid politic și să nu năzuiască niciodată a ajunge la putere. Scopurile Uniunii se pot realiza pe alte căi „și aici intrăm în partea pozitivă a descrierii scopurilor unei Uniuni a ofițerilor de rezervă“.

În ceea ce privește pregătirea profesională a membrilor, există persoane constituite în stat ca: Ministerul de războiu, Marele Stat Major, Comandamentele militare, cărora Uniunea le poate da ajutor spre a ținea în curent pe ofițerii de rezervă cu tot ce privește armamentul și mijloacele de luptă, prin publicații, conferințe etc. Adevărata menire a unei asociații de ofițeri de rezervă, în ceea ce privește pregătirea pentru războiu, e pregătirea morală, e pregătirea sufletească, atât a membrilor ei cât și a întregii națiuni. Prin influența pe care poate să o aibă asupra opiniei publice, poate să creeze și să mențină curente, poate crea o atmosferă de sacrificiu și de patriotism, poate avea curente de eroism și de entuziasm patriotic; poate să dezvolte simțul demnității naționale, fără de care nu se poate face războiu.

În urma războiului cel mare, numărul dușmanilor noștri a sporit. Ei pândesc la granițele țării gata de atac fie de cuerie, fie de aruncare a dezordinei. Pentru a face față acestor împrejurări, „Uniunea ofițerilor de rezervă“ fiind o forță eminentă națională, trebuie să se pregătească pentru a fi în stare să dea, oricând ar fi nevoie, un sprijin puternic organelor din Stat cari au menirea să asigure menținerea ordinei; iar la caz când fău-

ritorii de dezordine n'ar putea fi stăpâniți și cei chemați a asigura ordinea n'ar voi sau n'ar fi în stare să-și îndeplinească datoria, atunci numai o asociație a tuturor ofițerilor de rezervă conștientă de menirea ei, ar trebui să ia inițiativa și să intre în acțiune. Pe de altă parte Campania de ponegrire ce se duce sistematic de dușmanii noștri contra țării în afară, trebuie combătută cu îndârjire de Uniune, prin membrii ei mănuitori de pană.

O altă datorie a ofițerilor de rezervă este și aceea, de a înorji ca invalizii de războiu să poată trăi în condițiuni multumitoare din punct de vedere material, iar din punct de vedere moral să facă totul — prin înrăurirea opiniei publice — ca să li se acorde cinstea, admirația și recunoștința, care li se cuvine. Fără de camarazii morți, este o datorie și mai sacră. Uniunea ofițerilor de rezervă trebuie să complecteze prin grija ei pentru orfanii și văduvele de războiu, grija pe care o au și atât cât o poate avea, Statul și societățile particulare.

Dar mai sunt și alte datorii ale ofițerilor de rezervă. E momentul să ne gândim că țara noastră prin unire nu și-a ajuns idealul. Ea trebuie să înregistreze o epocă de progres și cultură cari s'o așeze în concertul marelor state prin, contribuția ei, cu o civilizație românească.

Cu regret trebuie să constatăm că suntem departe de o stare faptică în această direcție din cauza moravurilor scăzute ce ni le-a dat războiul și toropeala ce a cuprins pe mulți dintre noi. Întârzierea aceasta, în procesul de refacere al omenirii nu mai poate dăinui. E timpul să ne punem pe muncă cinstită și sănătoasă, să ieșim din atmosfera de corupție și de necinste în care ne-am întârziat deja cam mult. În această operă de însănătoșare, Uniunea ofițerilor de rezervă, bine organizată, ar avea un rol foarte important de jucat. Iată o mână de oameni cari au dovedit că sunt patrioți, cari au știut să se jertfească pentru țară, cari sunt legați prin legătura puternică a luptelor și a izbânzizei comune. S'a zis că ar trebui să se constituie în această țară, o ligă de oameni cinstiți și patrioți, Iat-o! Să intre în acțiune.

O luptă pe față trebuie să se ducă contra necinstei, imoralității, corupției, mai cu seame când se erijează în sistem, printr'un organ central, care să desvăluie totul, opiniei publice. Această grea sarcină se poate îndeplini cu ușurință dacă în locul numeroaselor asociațiuni cari se ceartă, ar fi una singură care să cuprindă toți ofițerii de rezervă și care să aibă o mare autoritate morală întemeiată pe cinstea și abnegația membrilor ei și pe autoritatea și prestigiul conducătorilor ei.

Ca încheiere, valorosul conferențiar, evoacă cea mai plăcută amintire din viață. Contra-atacul dela Răzoare, din 6 August 1917, când o mână de români au pus pe goană puhoiul Bavarizilor.

Aceste amintiri constituie rezerva energiei neamului nostru, care răscolește și încălzește sufletele noastre și din care se poate adăpa nu priosință generațiile tinere de azi și cele viitoare. Și atâta timp cât neamul românesc își va adăpa fiii la izvoarele sacre ale naționalismului și patriotismului strămoșilor virtuoși, nu are a se teme de nimeni în cursul veacurilor ce vor veni.

N. Ionescu.

Intrunirea comitetului central al Uniunii ofițerilor de rezervă.

Vineri 18 Iunie curent s'a întrunit sub președinția d-lui general N. Rujinski Comitetul de direcție al U. O. R. compus din d-nii ing. N. Miclescu, colonel Cristescu, col Gorski, căp. Dimescu, căp. Neagu Boerescu și căp. I. Gănescu

Comitetul a luat următoarele hotărâri:

1. Constituirea unei comisii mixte, compusă din 4 delegați ai comitetului central și 4 delegați ai comitetului secția Ilfov — care să discute chestiunea înființării unui buletin-revistă periodică al Uniunii ofițerilor de rezervă și în retragere.

2. Secțiile județene U O R. vor fi rugate a comunica propunerile lor în vederea întocmirii programului de activitate al Uniunii pe anul 1926—1927.

3. Se vor revedea punctele din memoriul prezentat anul trecut autorităților și Parlamentului — cu privire la dezideratele și revendicările ofițerilor de rezervă și în retragere — spre a fi din nou luate în discuțiune.

4. Se aprobă bugetul Uniunii pe anul 1926—1927.

5. Se hotărăște a nu se schimba destinațiunea fondului de ajutor rezultat din vânzarea „Floarei Macului“ — care însumează până în prezent 66.000 Lei.

6. Pentru congresul, ce se va ține la Varșovia în Septembrie 1926, de către „Federațiunea interaliată a foștilor combatanți (F. I. D. A. C.)“, urmând ca Uniunea să comunice chestiunile ce are de propus pentru ordinea de zi și numele persoanelor din delegațiunea română — cari vor participa la congres — s'a decis:

a) Să se trimită copie după adresa asociațiunei „Fidac“ ministerului de război, marelui stat major și ministerului afacerilor străine;

b) Să se facă diferite propuneri în numele Uniunii între care și aceea de a se interveni pe lângă Liga Națiunilor pentru restituirea tuturor prizonierilor români cari se mai găsesc în diferite țări foste inamice.

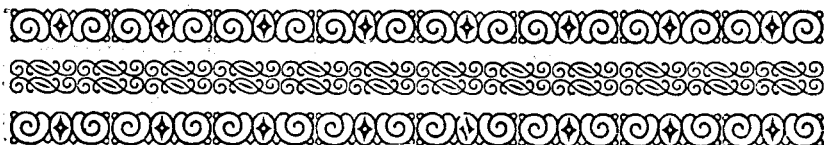
c) Să se ia înțelegere cu Asociațiunile române, membre la Fidac, în privința numărului și persoanelor cari urmează să plece ca delegați la congresul de la Varșovia;

7) Să se invite secțiunile județene U. O. R. să se aboneze la „Buletinul Fidac-ului“.

Ședința viitoare a comitetului de direcție s'a fixat pentru Joi, 24 Iunie, iar a plenului comitetului central pentru Miercuri 30 Iunie.

(Universul.)

Dare de seamă

a Congresului general al Uniunii ofițerilor de rezervă ținut la București în zilele de 8 și 9 Mai 1926.

Conform hotărârii luate în sesiunea comitetului local al Secției U. O. R.-Bihor din 2 Mai 1926, secțiunea noastră a fost reprezentată la congresul anual al U. O. R. prin Domnii: Prof. Dr. V. Cădere; Insp. Adm. Peter Julian; Inginerii Stoianovici și Galeru; D-l ing. Galeru a fost însă împiedecat de a pleca la București.

Acest congres a avut loc în zilele din 8 și 9 Mai a. c. la București iar în zilele de 9 și 10 Mai a. c. delegații secției Bihor au participat la primirea Domnului Lt-Colonel Abbott, delegatul Fidacului.

Sesiunea s'a deschis la ora 10 dim. în ziua de 8 Mai în localul cinematografului Cercului Militar. Făcându-se verificarea delegaților tuturor secțiilor prezente, s'a constatat că sunt 49 și 3 scuzate.

După ce D-l General Anastasiu citește raportul activității U. O. R. pe anul 1925/26, adunarea aprobă acest raport în unanimitate. Să ridică totuși chestiunea unui statut mai complex al Uniunii, care va fi întocmit pe anul viitor de o comisiune sub președinția D-lui General Panaitescu, președintele secției U. O. R. din Chișinău.

Cu aceasta ocaziune D-l președinte al Secției Bihor face propunerea, pentru ca pe viitor Uniunea să fie declarată persoană morală de dreptul public. Se expediază telegrame M. S. Regelui, D-lui General Mircescu Ministru de Războiu și D-lui General Averescu.

După amiaza aceleiași zile, congresul s'a reunit în comisiuni având următoarele subiecte de discuțiuni:

COMISIUNEA I-a.

1. Participarea la Congresul de la Brnal al Societății de Ofițeri activi și de rezervă Cehoslovaci. Înțelegerea stabilită asupra legăturii Uniunii cu acea Societate. Schimbul de întesniri.

2. Legătura cu Liga Națiunilor (Biuroul internațional al muncii).

3. Idem cu Societatea franceză „Uniunea națională a Combatanților“.

4. Congresul Fidacului la Roma. Dățile de seamă. Ziarele italiene. Buletinele Fidacului. Britich Legion.

5. Participarea la serbările de la Haudroy și de la Nantes.

6. Congresul Fidacului din 1926 la Warșovia. Din delegația română vor face parte 5 membri, ai U. O. R., fiind admisă anul acesta și U. N. F. L. ca membră la Fidac. Lista provizorie de membrii propuși.

7. Congresul Fidac în România la 1927. Propuneri pentru măsură pregătitoare.

8. Vizita oficială din Februarie a. c. a câtorva ofițeri de rezervă fran-

cezi, ce nu fac parte din Fidac. Modul cum a fost rezolvată de Ministerul de Războiu recepțiunea lor. Alitudinea Uniunii.

9. Participarea U. O. R. la serbarea patronului Societății Cercul Subofițerilor de rezervă și la congresul Societății văduvelor de războiu „Tăranca” din cursul anului 19.5, prin delegatul său d. Căpitan Ilie Gănescu.

10. Constituirea secției auxiliare feminine române Fidac. — Comitet, statute, reprezentarea ei în comitetul central Paris (Raportul delegatului nostru permanent și vice președinte la Fidac, d P Ciolan, Căpitan de rezervă).

11. Stadiul Constituirii federalei „Legiunea Română”. Societății aderente. Actul încheiat Propuneri în vederea congresului Fidac, din 1927.

2. Ideia unei mici antante a foștilor combatanți.

COMISIUNEA II-a.

1. Intervențiile și demersurile făcute în 1925 la Ministerul de Războiu Ministerul de Finanțe și Ministerul Sănătății și Ocrotirilor sociale pentru susținerea Uniunii

2. Acordare de băi și camere la stațiunile balneare, membrilor Uniunii;

3. Intervențiile prin delegațiuni la Parlament, la consiliul de ad-ție al C. F. R. și la Direcția g-lă C. F. R. pentru reducerea taxei de transport pe C. F. R.

4. Idem la Ministerul de Interne și la Casa împroprietăririi pentru chestiunea împroprietăririi ofițerilor de rezervă la orașe și sate.

5. Întâmpinări cu privire la înființarea Asociației Ofițerilor de rezervă proveniți din activitate.

COMISIUNEA III-a.

1. Complectarea art. 28 din statut prin adăogirea la sfârșitul lui a următorului aliniat:

„Pentru cazurile de conflicte, denunțuri, reclamațiuni calomnie, ofense etc, ivite între membrii Uniunii, cari nu fac parte din aceeaș secție sau comitet, Președintele U. O. R. deferă rezolvarea lor unui Juriu Intercomitetal. format din cinci președinți de secții județene sau delegați ai lor (și trei supleanți), în afară de cei ai secțiilor din cari fac parte persoanele în cauză Cererea de trimitere înaintea juriului pe baza plângerilor primite, numirea și convocarea juriului se fac — pe baza aprobării Comitetului Central — de către președintele U. O. R. sau de unul din vice președinți desemnat de comitetul central.

2. Modificarea eventuală a art. 40, prin ștergerea dela aliniatul a prescripțiilor relative la vânzări de flori, diferite produse, loterii, etc. și prevederea mijloacelor de alimentare a fondului de ajutor constituit prin buget de adunarea generală de la 29 și 30 Martie 1923.

3. Regulamentul Contenciosului și chestiunea cererilor cu caracter special personal, privind interesele particulare ale membrilor, cari se fac comitetului central direct sau prin intermediul secțiilor, Hotărâri asupra posibilităților de satifacere, creându-se organul respectiv și mijloacele lui de funcționare.

4. Stadiul întocmirii regulamentului de aplicare a statutelor U. O. R.

5. Regulamentul Fondului de ajutor al Uniunii

6. Orice alte propuneri de modificare a statutelor și de întocmire de noi regulamente.

COMISIUNA IV-a

1. Participarea Uniunii la activitatea culturală și socială din țară (colaborarea cu Liga culturală. Casele Naționale, Tinerimea Română, Ateneul Popular Obor și alte atenee și societăți culturale din țară. Idem din străinătate (Jugoslavia).

2. Participarea la congresul Ligei Culturale la Timișoara.
3. Invitarea Uniunii la serbarea dela atheneu în onoarea președintelui Mazarik, de către societatea Cehoslovacă Română. Idem la serbarea Troiței, așezată la Șelimber, de societatea „Astra” din Ardeal.
4. Invitarea din partea societății franceze Uniunea națională a Combatanților secția din Caen la expoziția artiștilor și meseriașilor combatanți, ce va avea loc în Iulie 1926 la Caen.
5. Propunerea d-lui Mih Berceanu maior în rezervă, membru în Comitetul central, relativă la(activitatea culturală a Uniunii. Stadiul chestiunii.
6. Întâmpinările făcute cu ocazia procesului Morărescu.
7. Propunerea d-lui Inginer G. Dimescu, Căpitan de rez. relativă la înaintarea unui *Buletin* al Centralei. Buletinele secțiilor județene Unitateă lor doctrinară. Revista „Ilustrația”.

COMISIUNEA V-a

1. Gestiunea comitetului central până la 31 Martie 1925. Bugetul pe 1926.

2. Situația „Fondului de ajutor” al Uniunii.

3. Chestiunea desființării cotizațiilor lunare ale membrilor Uniunii către secțiuni și menținerea numai a taxei de înscriere voluntară, a cotizațiilor și donațiilor eventuale. Desființarea cotei de 10% din veniturile secțiilor pentru centrală și înlocuirea ei prin o taxă anuală de 10 lei de membru plătitibilă cu ocazia congresului general.

4. Situațiunea cooperativei U. O. R. Relațiunile ei în țară și străinătate. Rezultatul activității pe 1925. Mișcarea cooperativă a foștilor combatanți în țară și străinătate.

5. Organizarea serioasă, integrală și neîntârziată a Uniunii noastre pe bază economică.

Propunerea în acest scop a președintelui U. O. R. Propuneri din partea secțiilor județene eventual, desemnarea comisiei pentru pregătirea acestei organizări.

D-l Președinte al secției U. O. R. Bihor Dr. Cădere a participat la lucrările comisiei I-a, D-l Peter la comisiunea II-a și D-l Ing. Stoianovici la comisiunea IV-a.

Toate aceste desiderate au fost dezbătute în mod cordial între camarazii, care au compus diversele comisii, întocmindu-se câte un raport de fiecare Comisiune, iar în ziua de 9 Mai dim. aceste rapoarte au fost citite în adunarea plenară a congresului.

D-l Căpitan O. Sunda dela Secția U. O. R. Caliacra a adus la cunoștință faptul, care s'a luat la cunoștință cu cu aplause și anume, că secția U. O. R. Caliacra a cumpărat un teren lângă Marea Neagră pentru ridicarea unui „Sanatoriu” pentru membri U. O. R. și a adunat deja o sumă de Lei 60.000. pentru fondul de construcție a acestui sanatoriu.

După aceasta s-a procedat la alegerea noului comitet al uniunii.

Președinte a fost ales prin unanimitatea și aclamație distinsul general de Divizie N. *Rujinski*, fost comandant de Divizie pe front, unul din cei mai distinși și respectați Ofițeri Generali ai Armatei Române.

Ovații îndelungate au arătat distinsului Președinte stimă și dragostea de care să bucură în rândurile ofițerilor de rezervă.

Tot cu unanimitatea voturilor au mai fost aleși ca membrii în noul comitet central Domnii:

Inginer Nicolae *Miclescu*, valorosul și iubitul președinte al Secției U. O. R. Ilfov, care de asemenea să bucură în rândurile camarazilor din Uniune de o stimă aleasă și de o dragostea neprecupătită, și

Di. Lt. Col. Ovidiu Cristescu, care să bucură de simpatia tuturor camarăzilor săi.

Cu numărul mare de voturi au fost ales apoi ca membrii în comitetul central Domnii :

Căpitan Onciu Sunda, Caliacra ; Petre C. Modolea ; Director General în Ministerul Interne ; Gh. Dimitrescu Inginer ; Lt. Col. Gh. Todicescu ; Căpitan I. Negoitescu Prahova ; General Scarlat Panaitescu, Chişinău ; General I. Teutu, Prahova ; Lt. Colonel Invalid Dumitru Gr. Popescu ; E. E. Costinescu, Subdirector de Bancă : Constantin Ghimpu Avocat, Prahova ; General Mihai Schina ; Dr Victor Cădere Prof. Universitar, Bihor ; Constantin Renea Avocat ; Lt. Colonel Andrei Popovici Aviator ; Matei Vasiliu ; Gh. Spălăţel, Timiş-Torontal, T nişoara ; N. Malla Avocat, Neagu Bcerescu, Director Asoc. Sportivă Române ; Gh. Vledescu Răcoasa, Asistent universitar ; Ilie Gănescu Avocat ; Căpitan Anton Cucu, Consilier Economic Ministerul Războiului ; Lt. Col. V. Gorski ; Dan Bădărău, Profesor Universitar, Iaşi ; Naum Apostolescu publicist ; Valeriu Maxenţian Avocat ; General Gr. Grecescu, Muşcel şi Gh. Mortzum Avocat

Cenzori : Gr. Giossan Procurist de Bancă ; Cosmin Sturza Avocat, Iaşi ; Chiriţa Vasilescu Avocat

Cenzori supleanţi : Gh. Plagino, Mircea Leca şi Lt. Col. G. Danielopol, Dir. Gen. în Minister de Finanţe.

După constituirea comitetului, membrii Uniunii sunt convocaţi la gara de Nord pentru întâmpinarea Col. şi Doamnei Abott

Pe peronul gării se aflau în afară numeroşi membri ai U. O. R. dintre cari remarcăm pe : D-nii Gene al Rujinschi, preşedintele U. O. R., Generalii Panaitescu (Chişinău), Paladi şi Teutu, Coloneli Grecescu-Muscel, Darian, C. Sturza, Dan Bădărău (Iaşi) ; Pleşoianu, Boţa, Teiuşanu, Niculescu, Potescu, Vlădescu, Linde, Grigorescu (R-Sărat) Ovidiu Christescu, Lt.-Colonel Caracaş, Majori Eftimie şi Ing. Miclescu, Dr. V. Cădere, Profesor Universitar Bihor, Ing. Stolanovici, avocat Chiriţa Vasilescu etc.

Ministerul de Război era reprezentat prin D-l Colonel Negreanu.

Se mai aflau pe peron delegaţiile Cercului Subofiţerilor cu drapelul şi a Uniunii Naţionale a foştilor luptători.

D-l Col. Abbot a venit însoţit de doamna Abbot şi un secretar. Oaspetele a fost întâmpinat la coborirea din vagon de d-l general Rujinschi şi condus în faţa salonului de recepţie.

În acel moment muzica regimentului 2 vânători a intonat „Imnul regal englez“.

La cuvintele de bună sosire, cari i s'au adresat din partea Asociaţiilor prezente. D-l Col. Abbot a răspuns : Este pentru mine o mare mândrie de a veni aci ca purtător al drapelului F. I. D. A. C-ului şi de a vă vorbi.

De aceea, mă vedeţi foarte emoţionat datorită faptului că mi s'a făcut o primire atât de călduroasă la D-v.

Mă văd înconjurat de foştii combatanţi cari au făurit din România, ceea ce este astăzi : adevărat un regat puternic, condus de scumpul său Rege-soldat.

V'aţi dublat teritoriul din 1914 şi aveţi o populaţie îndoit de mare, care lucrează pentru gloria României.

Toate acestea mă fac să simt datoria şi responsabilităţile asumate de FIDAC ajutând şi cimentând şi interesele viitoare ale camarazilor pentru gloria diferitelor ţări, cari sunt demne de a fi susţinute.

Vă salut în numele FIDAC-ului şi vă aduc urările celorlalte naţiuni aliate, pe care le reprezintă FIDAC.

Ridic pălăria pentru gloria României şi a M. S. Regelui Ferdinand I.

Dela gară d-na și d-l Colonel Abott au fost conduși la hotelul Athenée Palace unde au fost găzduți pe tot timpul șederei lor în Capitală.

La ora 6 d. a. d-l Colonel Abbott a fost în parcul Carol, la mormântul „Eroului Necunoscut” unde a depus o jerbă de flori pe ale cărei panglici era scris: „Eroului nostru român, care a sacrificat totul pentru regele său și cauza aliaților F. I. D. A. C.”.

D. Col. Abbot a rostit apoi următoarele cuvinte: F. I. D. A. C-ul reprezentând 8 milioane de foști combatanți ai tuturor aliaților gloriosului război depun această coroană pe mormântul aceluia care a sacrificat totul pentru Regele său și țara sa — ca un simbol al efecțiunii nemuritoare și al respectului durabil, pe care îl poartă camarazii săi uniți azi în F. I. D. A. C.

A urmat un minut de ploasă reculgere.

Dela mormântul „Eroului Necunoscut” distinsul oaspe împreună cu jutreaga asistență au trecut la Arenele române, unde a asistat la producția soc. „Doina” din comuna Vasioda.

S'au executat apoi diferite jocuri naționale, cari au atras admirație generală.

La 7 și jum. seara a avut loc o recepție la Cercul Militar. cu care ocazie au vorbit d-na Alexandrina Principesa Cantacuzino, d-nii, dr Cădere Prof. universitar (vezi cuvântarea în cuprinsul buletinului) căpitan Ghimpu-Prahova și d-l Col. Negreanu din partea Ministerului de Războiu.

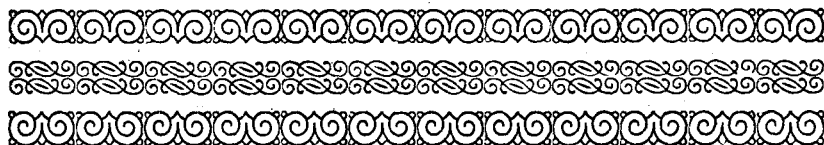
A răspuns d-l Col. Abbot, făcând un larg istoric al evoluției țării noastre, începând din epoca Romanilor și Dacilor și până în ziua înfăpturii României Mari.

La ora 9 seara s'a dat în onoarea oaspei un banchet la Chateubriand dela șosea.

Luni 10 Mai membrii Uniunii cu d-na și d-l Col. Abbot au luat parte la parada militară.

BCU Cluj / Central University of Bihor
Inginer Iosif Stoianovici,
vice președinte al Secției Bihor.

Dare de seamă

A activității U. N. F. L. regionala Oradea, pe anul 1925.

Domnilor Membri,

Organizația noastră terminând al treilea an de existență, acum la începutul anului al patrulea, urmează să vă aduc la cunoștință activitatea desfășurată de membrii din Consiliul de Administrație, cum și de orișicare alt membru care a binevoit a se interesa de organizația noastră.

Anul 1925 s'a prezentat foarte sărac în activitate printr'un fatal concurs de împrejurări, așa că nu prea mare este munca desfășurată și mai cu seamă succesul obținut.

În congresul general al U. N. F. L. dela București la începutul acestui an (24 Ianuarie 1925), regionala noastră a fost reprezentată prin subsemnatul, unde unindu-mi glasul cu al celorlalte secțiuni, am cerut să se recunoască drepturile foștilor luptători, iar chestiunea improprietărilor pe frontiera de vest să fie privită ca o chestiune națională.

Mari nădejdi se pusese în constituirea Consiliului de Administrație din anul 1925.

Frumoasele visuri, alcătuite în program pe 1925, nu au fost traduse în fapt, decât unul singur, toate celelalte nerealizându-se.

În urma propunerii D-lui Gheorghe Păcală, farmacist, membru în Consiliul de Administrație de a se efectua un drapel ca simbol al Uniunii noastre s'au lansat liste de subscripție.

Drapelul, de o execuție artistică, care întrece orice așteptare, urma să fie sfințit în cursul anului 1925 în ziua de 23 Aprilie în înțelegere cu Centrala și celelalte secțiuni, din întreaga țară.

Din diferite împrejurări congresul proiectat credem a se efectua în cursul acestei primăveri.

Va fi o manifestație înălțătoare cu caracter național, când aci la granița de vest vom avea drapelele și delegații a celor 150 de secțiuni și plus societățile afiliate.

În cursul anului 1925. în urma memoriilor depuse de asociația noastră Ministerului de Domenii și transmis Consiliariatului Agricol local, s'a început exproprierea terenurilor virane din cuprinsul orașului Oradea, pentru a se improprieta cel îndreptățit. Cu această ocazie țiu să aduc deosebite luade și mulțumiri D-lor Dumitru Angelescu avocat care a susținut și apărat la începutul anului interesele societății, dar mai cu seamă D-lui prof. universitar Bogdan Ionescu actual vicepreședinte, care cu o deosebită râvnă și interes a apărat la Comisia de Ocol și Județeană interesele cauzei noastre.

Această muncă desfășurată atât de perseverent de apărătorii cauzei noastre, s'a terminat printr'o înfrângere la Comitetul agrar, care a scos de sub expropriere. terenurile aparținând Episcopatului Rom. Capitl. Rom. Cat. etc.

Chestiunea improprietărilor cu locuri de casă în Oradea a ajuns în ultimul stadiu grație faptului că organele de execuție și-au înțeles scopul, iar membrii îndreptățiți la improprietărire în mare parte au depus la Banca Generală a Țării Românești sumele necesare plății parcelărilor de către inginer, așa că în cursul acestei primăveri fiecare își va căpăta locul la care este îndreptățit.

Țin să mai amintesc că societatea noastră și în anul acesta ca și în anii trecuți a depus în ziua de pomenire a eroilor o coroană la mormântul Eroilor, cu care ocazie s'a ținut o înălțătoare cuvântare de d-l profesor universitar Bogdan Ionescu.

Potrivit statutelor o treime din consiliul de Administrație și din Comisia cenzorilor urmează a fi trași la sorți spre a se alege și complecta apoi locurile vacante de către Adunarea Generală de astăzi.

Gestiunea financiară este prezentată de d-l Casier Solomon Pantea în urma verificării comisiei cenzorilor și rugăm onorata Adunare Generală, ca verificând și aprobând să dea descărcare Consiliului.

Adunarea în ședința dela 9 Mai 1926 a aprobat gestiunea anului 1925 și a ales următorul consiliu:

Președinte : Bogdan Ionescu profesor universitar

Vicepreședinte : Colonel Gh. Bacaloglu

Secretar General : Victor N. Stănescu

Membrii : dr Iosif Iacob prefect, Valente Ionescu consilier, la Curtea de Apel Atanase Movrodin profesor secundar, Teodor Neș directorul liceului Em. Gojdu, Toma Ștefănescu profesor secundar, Gh. Păcală farmacist și dr Vasile Maior medic.

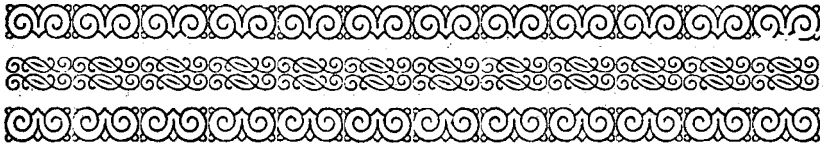
Cenzorii : Ștefan Ciuntu director banca naț., G. Iliescu administrator financiar și Tarquinius Rusu director de bancă.

Supleanți : Col. Gheorge Popa Grama, Iosif Silaghi profesor, C. Isănescu șef de depou C. F. R.

V. N. Stănescu,

secretarul general al U.N.F.L. Oradea.

Informațiuni

La înștiințarea constituirii Secției U.O.R. Bihor, am primit următoarele răspunsuri din partea Centralei și a Secției U.O.R. Ilfov:

Dlui Dr. V. Cadere, Profesor Universitar,
Președintele Secției U. O. R. Bihor,

Oradea.

La telegrama Dv No. 1 din 2. V. 1926.

Avem onoare a răspunde că Comitetul Central, în ședința dela 5 Mai, a luat cunoștință cu multă bucurie de constituirea Secției județene Bihor cu 50 membrii și vă mulțumește pentru salutul camaraderesc adresat, pentru entuziasmul cu care Dv. ați luat inițiativa formării acelei secțiuni și pentru frumoasele urări ce faceți Uniunii, urându-vă la rândul său, putere de muncă și perseverență în împlinirea scopurilor statutare pentru binele instituției și al membrilor ei.

În privința constituirii, din procesul verbal No. 1/926 trimis cu adresa Dv. rezultând că s'au îndeplinit întocmai formele prevăzute de statut, Comitetul Central a ratificat alegerea Comitetului Secției, potrivit art. 30 din statut.

Totdeauna vă confirmăm primirea sumei de Lei 900 (nouă sute), trimisă din Banca Națională și care reprezintă cota de 10% și cotizația de 2 Lei de membru.

Președintele U. O. R. Ceneral de Divizie: s. s. Rujinski Secretar General: Căpitan J. Gănescu s. s

* * *

Comitetul Secției Bihor U. O. R.

Oradea

Domnule Președinte!

Confirmăm primirea adresei D-voastră No 4—926 și luăm act cu deosebită bucurie de constituirea celei mai tinere secțiuni județene din U. O. R. cu reședința în Oradea.

Conform adagiului „last not least”, formulăm convingerea că sub președinția D-lui Dr. Victor Cadere maior de rezervă și Profesor universitar și a camarazilor de seamă cu care a știut D-sa să se înconjoare în primul comitet de inițiativă al Secțiunei Dvs., veți ști să ridicați prestigiul instituțiunei noastre la acel nivel patriotic, cultural, moral și material la care am țins de doi ani, dar din nefericire n'am putut încă ajunge din cauza cunoșcutelor împrejurări dela centru.

Felicitându-vă pentru evenimentul de care se bucură odată cu noi, întreaga Uniune, vă asigurăm totodată și colaborarea noastră întreagă și camaraderască.

Și ca dovadă realizatoare, în afară de cele 35 exemplare din Buletinul 5 și 6 ce v'au fost trimise, vă vom remite gratuit, zilele acestea, încă 5 numere din Buletinul No. 5 și douăzeci numere din Buletinul No. 6, odată cu apariția buletinului No 7—8 din care vă vom trimite 50 exemplare gratuit, la dispoziția D-lui Președinte al Dvs., deoarece conține conferința ce D-sa a ținut sub auspiciile Secției noastre, la 24 Ianuarie 1926 la Fundația universitară Carol I.

Nu pierdem nici acest prilej, pentru a mulțumi d'nu nou Președintelui Dvs. pentru interesanta conferință doctrinară ce a ținut în ciclul nostru, și la rândul nostru vă aducem la cunoștință că, conferențiarilor noștri stau la dispoziția Dvs. în cazul că-i invitați să repete în orașul Dvs. conferințele de propagandă ce au ținut în București Domnii ing. Miclăscu și ing. insp. silvic M. Florescu.

În nădejdea unor cât mai strânse raporturi camaraderesti între Secțiile noastre, vă rugăm a primi salutările comitetului nostru exprimate în ședința dela 26 Mai 1926.

Președintele Secției Ilfov U. O. R. Maior rez. ing. N. Niculescu s. s.
Secretarul Secției Ilfov U. O. R. Maior rez. Boerescu s. s.

* * *

Aducem la cunoștința membrilor Secției Bihor U. O. R. că în urma intervențiilor făcute pe lângă Ministerul Sănătății și Ocrotirilor Sociale, s'a obținut pentru membrii Uniunii, 20 camere în luna Mai și câte 10 camere în lunile Iunie și Septembrie 1926 la băile Herculane (Mehadia) mai toate cu 2 paturi.

În Iulie și August toate camerele sunt deja angajate.

Prețul camerilor ce ni s'au acordat, variază dela 25—50 lei pe zi, în lunile Mai și Septembrie, astfel cum e fixat în tarif, și cu reducere de 50% din prețul tarifului, pentru camerele acordate în luna Iunie, ceea ce revine între 50—60 lei pe zi.

La prețul camerilor se mai adaugă:

a) Inpozit pe legale și taxa de serviciu de 10%;

b) Pentru un pat suplimentar (dormeză sau canapea) se va plăti 10 Lei pe zi în lunile Mai și Septembrie;

c) Pentru lumina electrică se va plăti de cameră 5 Lei pe zi.

Pentru luna Iunie camerele se închiriază numai pe o lună, cu începere dela 1 la 30 ale lunii.

Costul camerei se achită anticipat în termen de zece zile direct Administrației băilor. Pentru băi s'a aprobat o reducere de 50% din prețul tarifului.

Deoarece sezonul începe dela 1 Mai și pentru a putea beneficia de favoarea ce ni s'a făcut, rugăm pe Domnii membrii ai Secției Bihor U. O. R., cari au nevoie de cura băilor Herculane, să ne comunice de urgență și de preferință chiar telegrafic (cu răspuns telegrafic plătit) la adresa sediului Secției, dacă doresc să le reținem — în limita disponibilităților — câte o cameră, indicându-ne:

1. Numele, pronumele, gradul în rezervă sau în retragere și adresa exactă?

2. Dacă este la curent cu plata cotizațiilor pe anii trecuți și pe 1926 și No. cărței de membru și al insignei de butonieră?

3. Dacă merge singur sau cu familia?

4. În ce lună?

Pe măsură ce Comitetul Secției Bihor va primi asemenea cereri, ele vor fi înaintate Comitetului Central U. O. R., care se va pronunța, iar răspunsul se va da membrilor telegrafic, spre a putea folosi cât mai multe zile din luna Mai.

Membrul căruia i-se va repartiza o cameră se va prezenta la Administrația băilor, cu următoarele acte:

1 Comunicarea Secției Bihor U. O. R., cum că i s'a acordat cutare cameră în cutare lună.

2. Cartea de identitate numerotată, doveditoare a calității de membru în Secția Bihor U. O. R., cu fotografie și ștampilă.

Deoarece numărul camerilor este destul de restrâns, rugăm pe membrii noștri să se grăbească a ne înștiința din timp despre dorințele D-lor, spre a se putea face repartiția și a se înștiința la timp și Administrația Băilor, asigurând astfel respectarea aprobărei obținută dela Minister.

* * *

Asistența medicală. În privința asistenței medicale s'a decis ca ofițerii activi și cei de rezervă proveniți din activitate, veteranii, invalizii, orfanii, vădușele de războiu, subofițerii activi și de rezervă precum și familiile tuturor acestora când au nevoie de examen medical special, de intervenție, operație etc, se pot prezenta medicului de serviciu dela spitalele militare și acesta îl îndrumă la specialistul respectiv eliberând un bon pe care se stabilește suma ce are de plătit pacientul.

Bonul se depune la casierul spitalului împreună cu suma stabilită. Casierul eliberează în schimb o chitanță pe baza căreia șeful serviciului ordonă efectuarea operației sau a analizei de către medici anume angajați de Ministerul de Războiu liberând pacientului buletinul respectiv. Deasemenea s'a decis ca: În cazul că bolnavi de categoria celor specificați se găsesc internați în spitale ei vor plăti pentru analize taxele fixate anual prin decizie ministerială.

Pe când vom avea medici angajați în acest scop și în Oradea?

* * *

Ministerul sănătății și ocrotirilor sociale, direcțiunea generală a oficiului național I. O. V. aduce la cunoștința invalizilor și vădușelor de războiu, că în Institutul său din București, externat și internat are un număr de locuri libere în anul școlar 1926—1927 pentru orfanele de războiu și fiicele invalizilor din războiu.

Instrucțiunea și întreținerea elevelor interne privesc pe minister, îmbrăcăminte și requizitele școlare cad în sarcina elevelor.

Cererile se vor adresa direcțiunii generale a Oficiului Național I. O. V. din Ministerul sănătății și ocrotirilor sociale.

* * *

Comisiunea pentru studierea îmbunătățirii pensiilor de războiu s'a constituit astfel: d-l general dr. I. Popișteanu, directorul general al Oficiului național I. O. V., D-trie Ionescu, director general al Casei pensiilor colonel Macovescu, șeful contenciosului dela Ministerul de Războiu și intendent col. Opreanu, șeful serv. pensiilor gradelor inferioare.

* * *

Congresul ofițerilor în rezervă jugoslavi la Zagreb. Cuvântul 9 Mai. Belgrad (Ceps. — Zagrebul, părea zilele trecute de parcă s'ar fi sunat mobilizarea. Peste 7.000 ofițeri în uniformă au parcurs în marș străzile acestui oraș care a înfățișat în acest timp cu totul un alt aspect. Populația capitalei Croației a salutat cu bucurie pe oaspeții săi — ofițerii în rezervă ai armatei jugoslave, cari s'au întrunit la congresul anual.

Congresul a fost deschis într'o mare însuflețire, luând parte mulți delegați și oaspeți. Au luat cuvântul reprezentanții militari străini precum și multe persoane marcante din armata jugoslavă. În special a produs o mare impresie cuvântarea căpitanului croat orb din războiu, care a invitat pe camarazii săi să apere în totdeauna țăranul adriatic și să desăvârșească unirea

poporului jugoslav. Congresul în numele a 15.000 ofițeri, cari sunt membrii săi, declară în rezoluție că uniunea ofițerilor în rezervă nu este o organizație ofensivă, dar că în moment de pericol toți ofițerii de rezervă vor fi gata să se jertfească pentru binele țării. Deviza uniunii este „Toți pentru unul și unul pentru toți“.

* * *

La marele stătmajor al armatei se lucrează la un studiu, care va servi la organizarea colonizărilor frontierelor noastre cu foștii luptători pe front — ofițeri și grade inferioare, — din rezerva armatei.

* * *

La ministerul de război se lucrează tabelele pentru înaintarea ofițerilor de rezervă

* * *

Secțiunea din Caen (Franța) a Uniunii naționale a luptătorilor, organizează în acel oraș, pentru sfârșitul lunii Iulie și toată luna August 1926, prima expoziție a artiștilor și meseriașilor luptători.

Această manifestare este interaliată și a primit încurajarea Președintelui Federației interaliată a foștilor luptători (F. I. D. A. C.) care a făcut parte din Comitetul de Onoare de patronaj, alcătuit de Mareșalii Franței Foch, Petain, Fayolle, Liautey.

Comisariatul general al acelei expozițiuni a rugat Uniunea Ofițerilor de rezervă (U. O. R.) să anunțe membrii săi despre această primă expoziție și că cine dorește să încurajeze această întreprindere, poate trimite obolul său D-lui Marcel Leboucher 85 bis Rue de Geole Caen Calvados Franța, obol fixat astfel:

1000 fr. frs. Membru protector.

500 fr. frs. Membru binefăcător.

100 fr. frs. Membru donator.

* * *

În zilele de 8, 9, 10 și 11 Iunie a avut loc la Oradea distribuirea locurilor de casă acordate de Primărie funcționarilor publici și demobilizaților. Întrebăm ce măsuri înțeleg să ia Onor. autoritățile comunale pentru a ajuta pe funcționari să-și constituiească căminul mult dorit?

N'ar fi oare nemerit să se convoace o adunare generală a tuturor celor împroprietăriți, pentru ca împreună cu autoritățile locale să stabilească modalitățile unor construcții rapide și eficiente?

Numai după o asemenea constituire, care ar lua deciziuni obligatorii pentru toată lumea s'ar putea trata cu un consorțiu financiar care să asigure edificare rapidă și care să poată avea toate garanțiile necesare pentru însemnata investire de capital ce necesită această întreprindere.

Pe când dar vom vedea realizat acest pas pentru ajutorarea funcționarilor nevoiași și a foștilor luptători?

* * *

Apariția Buletinului Secției U. O. R. Bihor cere sacrificii foarte mari. Dăm mai jos lista persoanelor cari au binevoit a contribui la formarea fondului necesar tipăririi:

D-nii Theo Papudoff	1000 Lei
„ Tarquinius Russu	500 „
„ Victor G. Cadere	500 „
„ Inginer I. Galeriu	500 „
„ Inginer S. Stoianorici	500 „
„ Prof. D. Mototolescu-Vădeni.	500 „

D-nii R. Roman	200 Lei
„ Dr N Zigre	500 „
„ Dr N. Mocanu	500 „
„ M. Chioveanu	100 „

Comitetul aduce viile lui mulțumiri, persoanelor „generoase de mai sus. și în vederea scopului urmărit nădăjduște că exemplul va fi imitat. Foarte summele ce se vor vărsa pentru fondul Buletinului vor fi adresate D-lui R. Roman, Casier U. O. R. Banca Națională.

* * *

Se aduce la cunoștința membrilor U. O. R Secția Bihor, că în curând se vor distribui cărțile de membru și insignele numerotate ale Uniunii. Cărțile și insignele pot fi ridicate dela d-l Casier al Secției la Banca Națională. Insigna coastă 75, lei cari se vor achita d-lui Roman Casier.

Este de dorit ca d-nii membrii ai Uniunii să poarte insigna la butonieră în permanență și nu numai la ocazii festive.

* * *

D-nii membrii ai Secției Bihor sunt rugați cu insistență a se pune în cel mai scurt timp la curent cu plata cotizațiilor.

* * *

D-l casier Roman aduce la cunoștința membrilor U. O. R. că ține la dispoziția tuturor, statutele U O R. contra costul de 6 lei, plus porto.

* * *

În ziua de 23 Iunie curent a avut loc pe platoul de exerciții al garnizoanei Oradea, *Serbarea Cavaleriei*, Regimentul 5 de Roșiori „Impăratul Neculai al II-lea” a executat diverse exerciții, jocuri, recitări, cântice, cari au decurs în cea mai perfectă ordine, dovedind valoarea și preparația solidă a acestui glorios regiment, spre onoarea distinsului său comandant Colonel Mihăilescu și a corpului ofițeresc de elită care l-l înconjoară.

BCU Tipografia și Libr. Românească Cluj
Oradea.

Prețul unui exemplar Lei 30.—